

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΚΑΙ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

ΠΟΛΙΟΥΧΩΝ ΧΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΝΑΟΥ ΧΙΟΥ

ΧΙΟΣ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1990

*Εικών εξωφύλλου: Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μηνᾶς, Βίκτωρ καὶ Βικέντιος, Πολιοῦχοι τῆς Χίου.
Εἰκὼν ὀπισθόφυλλου: Ἐξωτερικὴ ἄποψις τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου
(Μητροπολιτικὸς Ναός) Χίου.*

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΚΑΙ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

ΠΟΛΙΟΥΧΩΝ ΧΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΝΑΟΥ ΧΙΟΥ

ΧΙΟΣ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1990

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	
Αίτησις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου.....	6
Ἐγγραφον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χίου πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον.....	7
Ἐγκρισις Ἱ. Ἀκολουθίας, ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου.....	8
Συγχαρητήριον ἔγγραφον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χίου, πρὸς τὸ Ἐκκλησ. Συμβούλιον.....	9
Ἱστορικὰ στοιχεῖα.....	10
Βίοι τῶν Ἁγίων.....	15
Ἱερὰ Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων	
Δοξαστικὸν τοῦ Ἑσπερινοῦ.....	61
Ἀπολυτικά.....	62
Δοξαστικὸν τῶν Αἰνῶν.....	63
Εὐχαριστήριον.....	67

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀπό τόν Δεκέμβριο μῆνα, τοῦ ἔτους 1972, πού ἀνελάβαμε ἐφημέριος τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ, μέσα σ' ὄλους τοὺς στόχους καί τίς ἐπιδιωξέεις μας, ἦταν καί ἡ ἐκδοση τῆς χειρόγραφης Ἀκολουθίας τῶν Ἀγίων ἐνδόξων Μαρτύρων ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ καί ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ, ἐπ' ὀνόματι τῶν ὁποίων τιμᾶται ὁ Ἱερός Μητροπολιτικός μας Ναός.

Ἡ Ἀκολουθία αὐτή ἔχει καλλιγραφηθεῖ ἀπό Χίους Ἀγιορείτες Μοναχοὺς τό ἔτος 1908.

Ἡ προσπάθειά μας αὐτή ἤδη γίνεται πραγματικότης.

Ἐκδίδεται, λοιπόν, τό ἐντυπο αὐτό, τό ὁποῖον περιέχει ἐκτός ἀπό τήν Ἱ. Ἀκολουθία, τόν βίο τῶν Ἀγίων Μηνᾶ, Βίκτωρος καί Βικεντίου, ὡς καί μερικά ἱστορικά στοιχεῖα τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Χίου.

Ἐξ' ἄλλου, πρόσφατο εἶναι τό γεγονός τοῦ πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 100ετηρίδος ἀπό τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ σημερινοῦ περικαλλοῦς Ἱ. Ναοῦ, ἀλλά καί τῆς συμπληρώσεως 150 χρόνων ἀπό τῆς καθιερώσεως τοῦ προϋπάρχοντος Ναοῦ, ὡς Μητροπολιτικοῦ, ὑπό τοῦ τότε Μητροπολίτου Χίου Κοσμᾶ.

Σκοπός μας εἶναι νά διανεμηθεῖ ἡ Ἀκολουθία τῶν Ἀγίων στοὺς Χριστιανούς, μέ τήν θερμὴ παράκληση νά τήν διαβάσουν, σὰν κείμενο Ἱερό, μέ σεβασμό πρὸς τοὺς ἀναφερομένους Ἀγίους.

Ἀκόμη, ἡ ἐκδοση αὐτή ἔχει σκοπὸ νά διασώσει τό λειτουργικὸ αὐτὸ κείμενο, μιά καί σήμερα σπανίζουν τέτοιου εἴδους ἐργασίες.

Προσφέρουμε, λοιπόν, τήν ἐκδοση αὐτὴ στοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς καί ἐξαιτούμεθα τίς εὐχές καί εὐλογίες τῶν Ἀγίων, μέ τήν εὐχή νά ἀποβεῖ πρὸς ψυχικὴν ὠφέλεια καί πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν εὐλαβῶν ἀναγνωστῶν.

Χίος 11 Νοεμβρίου 1990

Πρωτοπρεσβύτερος Στυλιανός Μανώλης
Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Χίου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΩΝ
ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ & ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ
(ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ)
ΧΙΟΥ

ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 12

ΕΝ ΧΙΩ ΤΗ 12η Μαρτίου 1990

Π ρ ό ς
τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Χίου
κ.κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ

Ἐνταῦθα

Προκειμένου νά προβῶμεν εἰς τήν ἔκδοσιν τῆς χειρογράφου Ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μηνᾶ, Βικτωρος καί Βικεντίου, ἐξαιτούμεθα τάς πατριᾶς Σας εὐλογίας καί παρακαλοῦμεν νά τύχωμεν τῆς Ἑμετέρας ἐγκρίσεως.

Διά
τό Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον

Ὁ Ἐφημέριος

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΑΝΩΛΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Ἐν Χίῳ τῇ 22α Μαρτίου 1990

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 290

Π ρ ό ς
τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν Θ. Λατρείας
καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου

Εἰς Ἀθῆναις

Εὐσεβᾶτως, ὑποβάλλομεν Ὑμῖν, συνημμένως, ἐν φωτοστατικοῖς ἀντιγράφοις, τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγίων Μεγαλομαστύρων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, Πολιούχων τῆς Νήσου Χίου, καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως περιβληθῆ διὰ τῆς Σεπτῆς Ὑμῶν ἐγκρίσεως, τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τιμωμένου ἐπὶ ὀνόματι τῶν Ἁγίων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, προτιθεμένου, διὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ του Συμβουλίου, νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐκδόσιν ταύτης.

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

Κοινοποιήσεις:

- Ἐκκλ. κόν Συμβούλιον Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Χίου. Ἐνταῦθα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

ΑΡΙΘ. } ΠΡΩΤ. 876
 } ΔΙΑΚΠ. 1398

ΑΘΗΝΑΙ ΤΗ, 27-11-1990

Θ Ε Μ Α :

Πρός
Τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Χίου κ. Διονύσιον
Είς Χίον

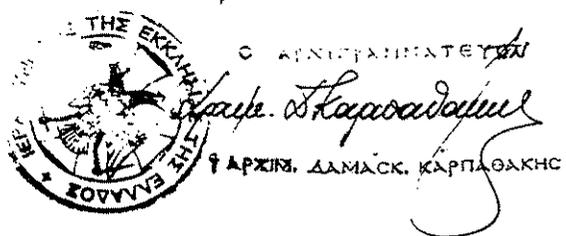
Σεβασμιώτατε έν Χριστώ αδελφέ,

Συνοδική άποφάσει, ληφθείση έν τή Συνεδρία τής 7-11-1990, καί είς άπάντησιν του ύπ' αριθμ. 290/22-3-90 ύμετέρου έγγράφου, περί έγκρίσεως υπό τής Ίεράς Συνόδου Ί. Ίακολουθίας τών Άγίων Μεγαλομαρτύρων Μηνά, Βίκτωρος καί Βικεντίου, Πολιούχων νήσου Χίου, έκδόσεως Άγίου Όρους (1908), γνωρίζομεν ύμίν ότι, κατόπιν καί τής είσηγήσεως τής Συνοδικής Ίπιτροπής Θ. Λατρείας κ.λ.π., έγκρίνεται ή ως άνω Ίερά Ίακολουθία, ως καλώς έχουσα, καθ' όσον ουδέέν τό άπάδον πρός τε τά δόγματα καί τας παραδόσεις τής καθ' ήμάς Άγιωτάτης Ίκκλησίας περιέχεται έν αύτē.

Όθεν παρακαλοΰμεν, όπως κατά τήν τάξιν ύποβάλητε πέντε (5) άντίτυπα τής έκδοθησομένης άνωτέρω Ίεράς Ίακολουθίας διά τό Άρχειον τής Συνοδικής Ίπιτροπής Θ. Λατρείας.

Έπί τούτοις κατασπαζόμενοι τήν ύμετέραν Σεβασμιότητα έν Κυρίω διατελοΰμεν μετ' άγάπης.

Handwritten signature

Κοινοποίησης:
Συνοδ. Ίπιτροπή Θ. Λατρείας
Παρ' ήμίν

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Ἐν Χίῳ τῆς 11ῆς Νοεμβρίου 1980

αριθ. πρωτ. 1029

Π ρ ο σ

τὸ Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον
τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ

Ἐ ν τ α ῦ θ α
=====

Διὰ τοῦ παρόντος Ἀρχιερατικοῦ ἡμῶν Γράμματος γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἐκθύμως παρέχομεν τὴν ἡμετέραν συγκατάθεσιν, ὅπως προβῆτε εἰς τὴν ἔκδοσιν ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ἀντιτύπων τῆς σωζομένης ἐν τῷ ἱστορικῷ καὶ περικαλλῇ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ χειρογράφου Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Μαρτύρων Μηνᾶ, Βικτωρος καὶ Βικεντίου, Πολιούχων τῆς Χίου, ἐπ' ὀνόματι τῶν ὁποίων τιμᾶται ὁ Ἱ. Μητροπολιτικός Ναός.

Ὁφειλῆ εὐλάβειας πρὸς τοὺς Μάρτυρας Μηνᾶ, Βικτωρα καὶ Βικέντιον ἔρχεται νὰ πληρῶσῃ ἡ παρούσα ἔκδοσις, ἡ ὁποία, διὰ τῆς μελέτης αὐτῆς, ἀσφαλῶς καὶ σπουδαίως θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πνευματικὴν πρобоδοὺν καὶ προαγωγὴν τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅθεν, συγχαίροντες ὑμῖν ἐπὶ τῇ πρωτοβουλίᾳ ταύτῃ, ἐπευλογοῦμεν ὑμᾶς ἀπὸ μέσης καρδίας καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ἡ τοῦ Θεοῦ Χάρις, διὰ πρεσβειῶν τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Μαρτύρων Μηνᾶ, Βικτωρος καὶ Βικεντίου, ἐνισχύῃ ὑμᾶς εἰς τὴν ἄοκνον διακονίαν τοῦ ὡς εἶπται μεγαλοπρεποῦς Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

Ὁ Μητροπολίτης

+ Ὁ τοῦ Ψαρῶν καὶ Οἰνευσσῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μηνᾶς, Βίκτωρ καὶ Βικέντιος, Πολιοῦχοι τῆς Χίου.

Ἱστορικά τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Χίου (οἱ Ἅγιοι Βίκτωρες)⁽¹⁾

Ἡ Μητροπολιτικός Ναός τῆς Χίου, τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν τριῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μηνᾶ, Βίκτωρος καί Βικεντίου.

Εἶναι μεγαλοπρεπῆς Ναός καί δεσπόζει τοῦ κέντρου, σχεδόν, τῆς πόλεως. Κτίσθηκε πρὶν ἀπὸ 102 χρόνια καί γι' αὐτό γιορτάσαμε, μεγαλοπρεπῶς, ἀπὸ τὴν 1η Ἰανουαρίου 1988 ἕως 29 Ἰανουαρίου 1989, τὴν 1η του ἑκατονταετηρίδα. Ὅμως τὸ 1988, γιορτάσαμε καί μίαν ἄλλην ἐπέτειο. Γιορτάσαμε τὰ 150 χρόνια, ἀπὸ τὴν ἀνακήρυξή του σὰν Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, ἀπὸ τὸν τότε, Μητροπολίτη Χίου Κοσμᾶ (1837 - 1839).

Ἔτσι γιὰ τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα ὑπῆρξαν πολλές καί ἐπιτυχημένες ἐκδηλώσεις, πού ὀργανώθηκαν ἀπὸ εἰδική ἐπιτροπή ἑορτασμοῦ.

Θεωροῦμε λοιπὸν χρέος μας νὰ ἀναφερθοῦμε καί νὰ ὑπογραμμίσουμε μερικά στοιχεῖα, καθ' ὅτι ὁ Ναός αὐτός συνέβαλε, μέ τὴν ἱστορία του, στὴν ἐξυπηρέτηση τῆς Χίου καί τοῦ λαοῦ τῆς.

Ὅπως μαρτυρεῖ ἡ Ἱστορία, κτίσθηκε ἐπὶ Γενοατοκρατίας (1346 - 1566). Πότε ἀκριβῶς ἄγνωστον καί μέχρι τὴν καταστροφή τοῦ 1822, ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἦταν μικρὸ μοναστήρι.

Στο Λατινικὸ κώδικα ἀναφέρεται: *TEMPLUM S. VICTORES IN APLOTARIA*. Λεγόταν Ἅγιος Βίκτωρ, ἐνὸς εἶναι ἀφιερωμένος στοὺς τρεῖς Ἁγίους, πού γιορτάζουν στίς 11 Νοεμβρίου, Μηνᾶ, Βίκτωρα καί Βικέντιο καί γιὰ τὸ λόγο, ἴσως αὐτόν, ἀπὸ τὸ λατινικὸ *S. VICTORES*, ὁ λαός τοὺς ὀνομάζει καί τοὺς τρεῖς Ἁγίους Βίκτωρες.

Ἡ πρῶτος αὐτός ναός ἦταν τρίκλιτος, χωριζόταν μέ κίονες ἀπὸ πορφύτη καί ὄφιτη, μετὰ ἐσωνάρθηκος καί οἱ τοῖχοι ἦταν ἀγιογραφημένοι μέ περιέργες εἰκόνες Ἁγίων.

Ἡ περιηγητὴς DALLAWAY λέγει (σὲ ἀπόδοση) «πὼς ὁ ναός εἶναι ἄξιος μνησίας, σχήματος ἑλληνικοῦ σταυροῦ μέ νάρθηκα καί δύο πτέρυγες, πού διαχωρίζονται ἀπὸ κίονες πορφυροῦς καί πράσινους».

Κτίστηκε ἀπὸ τοὺς Γενοῦάτες, μόλις πού κατέλαβαν τὸ νησί. Στο ναὸ ὑπάρχουν μερικὲς παλιές ἀγιογραφίες».

Ἡ περιηγητὴς MURCHARD μνημονεῖ τὴν ἐκκλησία μέ θαυμασμό, ἀναφέροντας τὴν ἴδρυση στοὺς Γενοῦάτες.

Τὸ 1822 πυρπολήθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἔτσι τὸ 1838, μέ ἀπόφαση τοῦ τότε Μητροπολίτη Κοσμᾶ ἀνοικοδομήθηκε ὁ νέος ναός (1838 - 1839), μέ σκοπὸ νὰ ἀποκατασταθεῖ «ἡ Ἐκκλησία τῶν ἱερῶν τῆς Κοινότητος Σχολείων, διοικουμένη ἀπὸ τοὺς κατὰ καιρὸν τιμιωτάτους ἐπιτρόπους τῆς Σχολῆς». Σὰν

(1) Ἡμερολόγιο Ἱ. Μητροπόλεως Χίου 1988.

πρώτοι πόροι για την ανέγερσή του καταβλήθηκαν από τους κατοίκους της ένορίας Έρυθριανής Βροντάδου 15.000 γρόσια, υπό τον όρο να παραχωρηθῆ, σ' αυτούς, ο ναός της Παναγίας, με τὰ κτήματά του.

Κτίσθηκε σέ ρυθμό Βασιλικής, καί τό 1832 ἀνακηρύχθηκε σάν Μητροπολιτικός, ἀντί ν' ἀποκατασταθῆ γιά τό σκοπό πού κτίσθηκε.

Ἡ ἐπιμονή τοῦ Μητροπολίτη Κοσμά δικαιολογεῖται ἀπό τό γεγονός ὅτι μετά τήν καταστροφή τοῦ 1822 «*ὑπῆρχεν ὀλοτελής ἔλλειψις ἀπό ἐκκλησίαν διά Μητρόπολιν*», ὅπως ἀναφέρει πρακτικό τῆς 28ης Ἰανουαρίου 1838. Μάλιστα οἱ τότε Δημογέροντες καί οἱ Πρόκριτοι Λουρετζῆς Ρίζος, δύο ἀδελφοί Πετροκόκκινοι, Ν. Σκαναβῆς, Γ. Καρυδιᾶς, Κ. Χωρέμης κ.ἄ. παραπονέθηκαν γιά ἔλλειψη χρημάτων, ἄν καί εἶχαν ὑποσχεθῆ γιά τό ναό καί γιά το Μητροπολιτικό οἶκο πού κτίστηκε τότε 15.000 γρόσια. Ἐπίσης ἄλλες 7.000 κατέβαλαν καί οἱ Μαστιχοχωρίτες, ὅπως ὑποσχέθηκαν.

Ἄξιο μνείας, εἶναι τό γεγονός, ὅτι τό 1840, σ' αὐτό τό Ναό τή νύκτα τοῦ Πάσχα, ἀκούστηκε, γιά πρώτη φορά, ὁ γλυκός ἦχος τῆς καμπάνας ἐπί Μητροπολίτου Σωφρονίου. Εἶναι γνωστό, πῶς οἱ Τούρκοι εἶχαν ἀπαγορεύσει ἀσστηρά τίς καμπάνες — στή Χίο ἐξαίρεση ἀποτελοῦσαν, γιά ἓνα διάστημα μόνο ἡ Νέα Μονή καί τὰ Μαστιχώχωρα — καί ἡ κωδωνοκρουσία τή νύκτα ἐκεῖνη κατατρόμαξε τόν Μητροπολίτη, πού ἔτρεξε νά καθησυχάσει τούς Τούρκους. Τήν καμπάνα τήν εἶχε φέρει ἀπό τήν Εὐρώπη ἓνας εὐσεβῆς Χιώτης πλοίαρχος καί οἱ Χριστιανοί τήν εἶχαν κρύψει μέχρι τό Πάσχα.

Ὁ Ναός αὐτός καταστράφηκε, δυστυχῶς, τό 1881, μέ τούς φοβερούς σεισμούς, πού συντάραξαν το νησί, σχεδόν ὀλότελα. Γιά τό λόγο αὐτό, κατεδαφίστηκε καί ἀνοικοδομήθηκε ἐκ βάθρων. Ὁ νέος Ναός, κτισμένος σέ βυζαντινό ρυθμό, μεγαλοπρεπέστερος καί εὐρυχωρότερος τοῦ παλαιοῦ, μέ 2 κωδωνοστάσια, τελείωσε τό 1888 καί τήν 29ην Ἰανουαρίου τοῦ 1889, ἡμέραν Κυριακή, ἐγιναν μεγαλόπρεπα τὰ θυρανοίξια (ἐγκαίνια) ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Χίου Κωνσταντῖνον Δεληγιάννη, συμπαραστεκούμενον ἀπό πλείστους Ἱερεῖς καί Διακόνους.

Ὁ Ναός αὐτός εἶναι ἀκόμη καί ἡ πνευματική κολυμπήθρα τοῦ ἐθνικοῦ ἀναβαπτισμοῦ τῶν Χιωτῶν, ἀφοῦ μέσα σ' αὐτόν, τήν 11ην Νοεμβρίου 1912, τελέστηκε ἡ ἐπίσημη ἐπινίκια Δοξολογία, γιά τὰ «ἐλευθέρια» τῆς πόλεως καί τοῦ νησιοῦ ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Χίου Ἱερώνυμο Γοργία.

Μέσα στό Ναό, αὐτά πού μπορεῖ νά προσέξῃ κανεῖς ἰδιαίτερα, εἶναι τό κιβώριο τῆς Ἁγ. Τράπεζας, ρωσικῆς τεχνοτροπίας, καθὼς καί ἄλλα πολύτιμα σκευή καί ἀντικείμενα. Ἄξιολογώτερα ἀπ' αὐτά εἶναι μιά μεγάλη Λειψανοθήκη, μέ ἱερά Λείψανα πολλῶν Ἁγίων, πού χρησιμοποιοῦνται στά ἐγκαίνια τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς ἐπαρχίας. Ἀκόμη ἡ μεγάλη Λειψανοθήκη μέ μέρος τοῦ Ἱ. Λειψάνου τοῦ Πρωτομάρτυρα τῆς Χίου Ἁγ. Ἰσιδώρου (251 μ.Χ.), πού ἐπεστράφη στή Χίο ἀπό τή Βενετία τό 1967, μέ ἐνέργειες τοῦ τότε τοποτηρητῆ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, Μητροπολίτη Μυτιλήνης κυροῦ Ἰακώβου. Ἐπίσης, σέ ἰδιαίτερη προσθήκη, φυλάσσεται ἀρχιερατική στολή τοῦ Μητροπολίτη Πενταπόλεως Ἁγίου Νεκταρίου, ὁ ὁποῖος δίδαξε σάν δάσκαλος στό Λιθί τῆς Χίου καί ἐκάρη

Μοναχός στή Νέα Μονή.

Ἐκ τῶν ὑπόλοιπων, ξεχωρίζουν ἡ Μίτρα τοῦ Χιώτη ἔθνομάρτυρα Μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως Δωροθέου Πρωΐου, πού ἀπαγχονίστηκε στήν Κων/πολη μέ τόν Ἱερομάρτυρα πατριάρχη Γρηγόριο τόν Ε΄, τό 1821, πολύτιμα Ἱερά σκεύη, χρυσοκέντητα καλύμματα, Ἱερά Εὐαγγέλια, ἀσημένιοι δίσκοι περιφορᾶς, μέ κτυπητές στό κέντρο τίς μορφές τῶν Ἁγίων Βικτώρων κ.ἄ.

Ἄν σ' ὀλόκληρη τή Χίο ἡ βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ μας μουσικὴ παράδοση, βαθιὰ ριζωμένη, βρῆκε πρόσφορο ἔδαφος νά ἀναπτυχθεῖ καί νά καλλιεργηθῆ, στοὺς θόλους τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, ιδιαίτερα, ἀντήχησε πάρα πολλές φορές ἡ πιό γνήσια ἀπόδοση τῆς ἀγγελικῆς αὐτῆς μελωδίας.

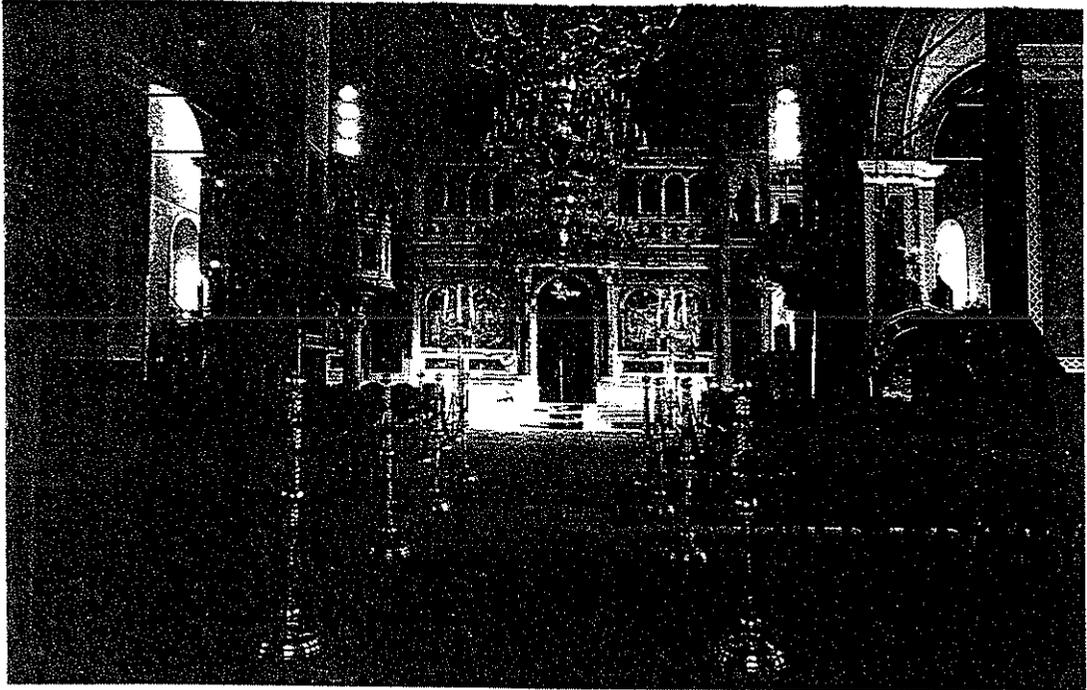
Στή σειρά τῶν Ἐφημερίων καί τῶν Ἱεροψαλτῶν συγκαταλέγονται μεγάλες καί εὐλαβεῖς μουσικὲς προσωπικότητες, πού ἄφησαν ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τους καί δημιούργησαν παράδοση γιά τόν τρόπο ἐκτελέσεως τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν καί ἀποδόσεως τῆς βυζαντινῆς ψαλμωδίας. Πρωτοψάλτες σπουδαῖοι, πού κόσμησαν πραγματικά «τό πρῶτο στασίδι» τῆς Χίου, πέρασαν ἀπό ἐδῶ, μεταφέροντες ἀπό τό κέντρο τῆς ὀρθοδοξίας, τήν Κων/πολη, τή βυζαντινὴ μουσικὴ, εἴτε διδάχθηκαν ἀπό ἐκείνους τοὺς μεγάλους μουσικοδιδασκάλους, εἴτε δίδαξαν στό χωρο πού ἔδρασαν.

Πολλοὶ ἄλλοι, σπουδαῖοι καί ἀσήμαντοι, ἐργάστηκαν μέ σθένος καί ὄρεξη γιά τό Ναό. Ἐπίτροποι, Νεωκόροι, Καθαριστές, γιά νά φθάσωμε στά σημερινά χρόνια πού τό μεγαλεῖο τοῦ Ναοῦ καί ἡ καθαριότητά του εἶναι κάτι τό ξεχωριστό, τό θαυμαστό ἀπό ξένους καί ντόπιους. Ἐντύπωση μεγάλη, τέλος, προξενεῖ στόν ἐπισκέπτη καί ὁ ἀλόγυρος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ἡ βοτσαλωτὴ αὐλή (λιλαδωτό) μέ τὰ θαυμάσια σχέδια (πρωτοχριστιανικὲς παραστάσεις, παραδείσια τοπία, γεωμετρικά σχήματα κ.λ.π.), δίνει τήν εὐκαιρία νά θαυμάση κανεὶς, ὄχι μόνο τήν τέχνη καί τό μεράκι, μά καί τήν εὐλάβεια τῶν ἀνθρώπων, πού τὰ δημιούργησαν.

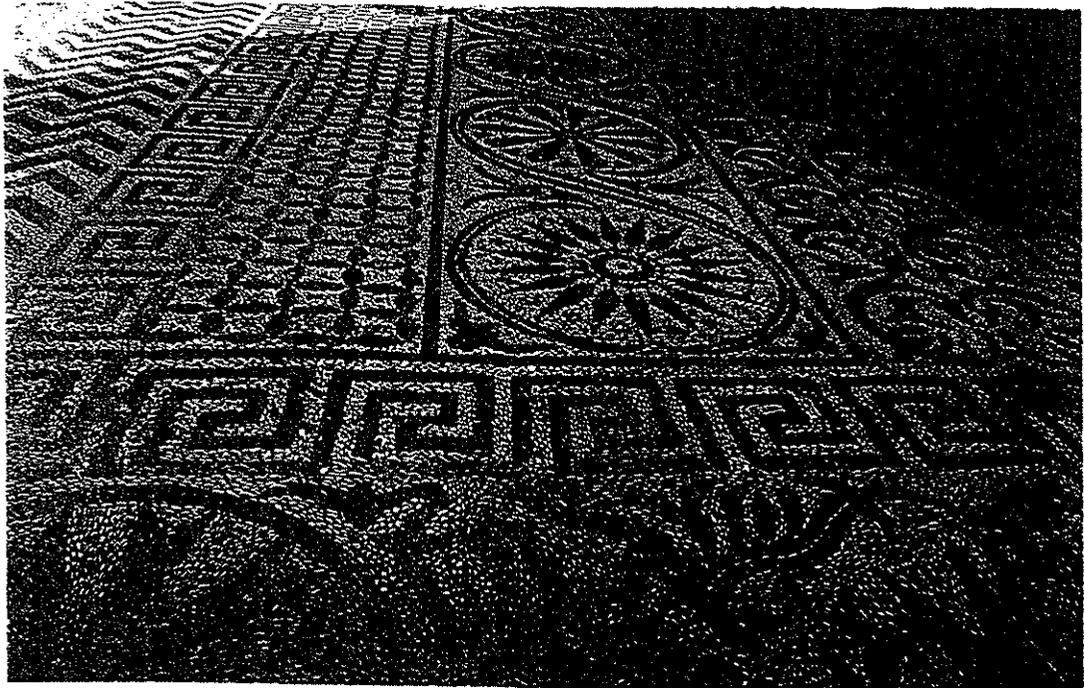
Ὅλα ἐδῶ στό Ναό παίρνουν ἓνα συμβολικὸ νόημα. Ἀκόμη καί το μεγάλο ρολοῖ τοῦ κωδωνοστασίου, πού κτυπᾷ περίπου 100 χρόνια, ὑποβάλλει, λές καί μετρᾷ τήν αἰωνιότητα!

Αὐτό μέ λίγα λόγια εἶναι τό στολίδι τῆς πόλεως καί τοῦ μυροβόλου νησιοῦ μας, πού λέγεται Ἱερός Μητροπολιτικός Ναός τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μηνᾶ, Βίκτωρος καί Βικεντίου.

Έσωτερική άποψις του Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου.

Μία άποψις ἐκ τοῦ βοτσαλωτοῦ τῆς αὐλῆς τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

ΜΗΝΑΣ

Οὗτος ἦτο κατά τούς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σψς' (296), εὕρισκόμενος μέ τά βασιλικά στρατεύματα εἰς τά Νούμερα τά ὀνομαζόμενα Ρουταλικά, ὑπό τόν ἡγεμόνα Ἄργυρισκο, ἐν τῷ Κοτυαεῖῳ Φρυγίας Σαλουταρίας, (τό ὁποῖον τώρα τουρκιστί ὀνομάζεται Κιουτάι). Οὗτος λουπόν εὐσεβέστατος ὢν, δέν ὑπέφερε νά βλέπη τήν πλάνην τῶν εἰδώλων νά παρρησιάζεται εἰς τόν κόσμον· ὅθεν ἀνέβη εἰς τό βουνόν διά νά καθαρίσῃ ἑαυτόν μέ νηστείας καί προσευχάς. Ἄφ' οὗ δέ ἐστόμωσε καί ἐδυνάμωσε τήν καρδίαν του μέ τόν ἐνθεον ζῆλον τοῦ Χριστοῦ καί ἦναψε τήν ψυχήν του ἀπό τήν θεῖαν ἀγάπην, κατέβη ἀπό τό βουνόν, καί σταθεῖς ἀναμέσον εἰς τούς εἰδωλολάτραι, ἀνεκήρυξε τόν Χριστόν Θεόν ἀληθινόν. Ὅθεν ἔδειραν αὐτόν καί μέ τρίχινα πανιά κατεξέσχισαν τά σάρκας του· εἶτα ἔκαυσαν αὐτόν μέ φωτίαν, καί ἐπάνω εἰς τριβόλους ἀσπλάγχχνως τόν ἔσυραν, ὥστε κατεφθάρη ὅλον τό σῶμα του, τελευταῖον δέ ἀπέκοψαν μέ τήν σπάθην τήν ἀγίαν του κεφαλῆν, καί οὕτως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ μαρτυρίου τόν στέφανον. Ἔλαβε δέ χάριν παρά Κυρίου ὁ ἅγιος νά κάμη ἐξαισία θαύματα καί νά βοηθῇ τούς ἐν ἀνάγκαις εὕρισκομένους, ἀπό τά ὁποῖα θαύματα εἶναι τά κάτωθεν ρηθισόμενα.

Μίαν φοράν ἀπελθών εἰς χριστιανός νά προσευχηθῇ εἰς τόν ναόν τοῦ ἁγίου τούτου Μηνᾶ, κατέλυσεν εἰς ἓνα ξενοδοχεῖον· ὁ δέ οἰκοκύριος τοῦ ξενοδοχείου γνωρίσας ὅτι ὁ ξενοδοχηθεῖς εἶχε χρήματα εἰς τόν κόλπον του, ἐσηκώθη κατά τό μεσονύκτιον καί ἐφόνευσεν αὐτόν· εἶτα κατακόψας ὅλα τά μέλη τοῦ σώματος του, ἔβαλεν αὐτά ἐντός σπυρίδος (ζιμπιλίου) καί τά ἐκρέμασε προσμένων νά ἐξημερώσῃ. Ἐνῶ λοιπόν ὁ φονεὺς ἦτον εἰς ἀγῶνα καί μέριμναν, πῶς καί ποῦ καί πότε νά ὑπάγῃ νά κρύψῃ τά μέλη τοῦ φονευθέντος, διά νά μή τόν καταλάβῃ τίς, ἰδοῦ φαίνεται εἰς αὐτόν ὁ ἅγιος Μηνᾶς ἐφιππος ὡς στρατιώτης, καί τόν ἐξέταξε τί ἔγινεν ὁ ἐκεῖ καταλύσας ξένος· ὁ δέ φονεὺς ἐβεβαίωσεν ὅτι δέν ἤξεύρει τίποτε.

Τότε ὁ ἅγιος καταβάς ἀπό τόν ἵππον, ἐμβῆκεν εἰς τό ἐνδότερον τῆς οἰκίας, καί εὐρών

τήν σπυρίδα καί καταβιβάσας αὐτήν, βλέπει τόν φονέα μέ φοβερόν καί ἀγριον βλέμμα, καί, ποῖος εἶναι, λέγει, οὗτος; ὁ δέ φονεὺς ἀπό τόν φόβον του γενόμενος ἄφωνος καί ὡς ἄν ἐκστατικός, ἔρριπεν ἑαυτόν πτώμα ἐλεεινόν εἰς τούς πόδας τοῦ ἁγίου· ὁ δέ ἅγιος συναρμόσας ὅλα τά μέλη τοῦ φονευθέντος καί προσευχηθεῖς, ἀνέστησε τόν νεκρό καί εἶπεν εἰς αὐτόν· δός δόξαν εἰς τόν Θεόν. Ὁ δέ νεκρός ἀναστηθεῖς ὡς ἀπό ὕπνον καί στοχασθεῖς ἐκεῖνα ὅσα ἔπαθεν ἀπό τόν ξενοδόχον καί πῶς ἀνεζώωθη πάλιν, ἐδόξασε τόν Θεόν, καί εὐχαρίστει καί προσεκύνει τόν φαινόμενον στρατιώτην, ὅστις τόν ἀνέστησεν. Ἄφ' οὗ δέ ὁ φονεὺς ἐσηκώθη ἐπάνω, ἐπῆρεν ὁ ἅγιος ἀπό αὐτόν τά χρήματα καί τά ἔδωκεν εἰς τόν ἀναστηθέντα ἄνθρωπον, λέγων αὐτῷ· ὕπαγε, ἀδελφέ, εἰς τήν ὁδόν σου. Εἰς δέ τόν φονέα γυρίσας, ἔδειρεν αὐτόν, καθώς τοῦ ἔπρεπεν· εἶτα νουθετήσας αὐτόν καί πρὸς τούτοις συγχωρήσας τό σφάλμα του καί ὑπέρ αὐτοῦ προσευχηθεῖς, ἵππευσε πάλιν καί ἔγεινεν ἄφαντος.

Ἄλλος δέ πάλιν χριστιανός πλούσιος ὑπεσχέθη νά κάμη εἰς τόν ἅγιον ἓνα δίσκον ἀργυροῦν, πορευθεῖς δέ εἰς τόν χρυσοχόον, εἶπεν εἰς αὐτόν νά κατασκευάσῃ δύο δίσκους καί νά γράψῃ ἐπάνω μέν εἰς τόν ἓνα τό ὄνομα τό ἐδικόν του. Ἄφ' οὗ δέ κατεσκεύασε καί τούς δύο, ἐπειδή ὁ δίσκος τοῦ ἁγίου ἐφαίνετο λαμπρότερος καί χαριέστερος, ὁ χριστιανός ἐκεῖνος ἐκράτησε διά τόν ἑαυτόν του τόν δίσκον τοῦ ἁγίου, χωρίς νά ψηφίσῃ τήν ἐπιγραφὴν ἣν εἶχε καί τό ὄνομα τοῦ ἁγίου. Ἐτυχε δέ νά κάμη ταξείδιον εἰς τήν θάλασσαν· ἐνῶ λοιπόν ἐδείπνει, ἔφερον ὁ δοῦλος εἰς τήν τράπεζαν τόν δίσκον τοῦ ἁγίου γεμάτον ἀπό φαγητά· ὁ δέ ἀναίσθητος ἐκεῖνος καί ἀνευλαβῆς χριστιανός ἔτρωγεν ἀπό τά φαγητά τοῦ δίσκου χωρίς καμμίαν συστολήν καί εὐλάβειαν. Ἄφ' οὗ δέ ἐσηκώθη ἡ τράπεζα ἐπῆρεν ὁ δοῦλος τόν δίσκον διά νά πλύνῃ αὐτόν εἰς τήν θάλασσαν, ὁ δέ δίσκος παρασυρθεῖς, δέν ἤξεύρω πῶς, ἀπό τὰς χεῖρας τοῦ δούλου, ἔπεσεν εἰς τόν βυθόν τῆς θαλάσσης· ὁ δέ δοῦλος συντρομος γενόμενος καί πολλὰ φοβηθεῖς, πρὸς τούτοις δέ καί ὄλος καταναρ-

κωθείς καί χανωθείς, έπεσε καί αυτός εις τήν θάλασσαν.

Τούτο δέ βλέπων ό αυθέντης του έλεεινολογούμενος έλεγεν, αλλοίμονον εις έμέ τόν άθλιον! διότι έπιθυμήσας τόν δίσκον του άγίου, ιδού μετά του δίσκου έχασα καί τόν δούλον μου. Άλλά εις σέ, Κύριε, Θεέ μου, υπόσχομαι, ότι άν ευρω μόνον τό λείψανον του δούλου μου, θέλω δώσει εις τόν μάρτυρά σου άγιον Μηνάιν μετά του άλλου τούτου δίσκου, καί τήν τιμήν ην ειχεν ό καταβυθισθείς του άγίου δίσκος. "Οθεν έξελεθών από τό πλοιάριον έβλεπεν εις τήν παραθαλασσίαν, προσμένων καί έλπίζων νά ιδή τό ζητούμενον νεκρόν σώμα του δούλου του. Ένϋ λοιπόν έπρόσεχεν έπιμελώς, ώ του θαύματος, βλέπει τόν δούλον του ζωντανόν, ότι έξήρχετο από τήν θάλασσαν κρατών δέ αυτόν έξεπλάγη· όθεν εκραξε με μεγάλην φωνήν, τό θαύμα του άγίου κηρύττων. Οί δέ όντες εν τϋ πλοίϋ έξήλθον όλοι έξω καί βλέποντες τόν δούλον κρατούντα εις τάς χειράς τόν δίσκον εθαύμαζον πολλά καί έδόξαζον τόν Θεόν· ήρώτησαν δέ αυτόν μέ τί τρόπον έλυτρώθη από τήν θάλασσαν, ό δέ δούλος διηγήθη λέγων, ότι ευθύς άμα έπεσα εις τήν θάλασσαν, ήλθεν άνθρωπος τις ώραϊος όμου καί άλλοι δύο καί μέ έπίασαν, καί περιπατήσαντες μετ' έμου χθές καί σήμερα, ήλθομεν έως έδϋ. "Οθεν διαφημίσθη τό θαύμα τούτο πανταχοϋ, καί ενεκεν τούτου μεγαλύνεται έως τής σήμεραν ό Χριστός, ό ουτω δοξάζων τούς άγίους του.

Καί μία δέ γυνή έρχομένη εις τόν ναόν του άγίου έβιάσθη καθ' όδόν από ένα εις αισχράν πράξιν· όθεν έπεκαλέσθη τόν άγιον νά τή βοηθήση· ό δέ άγιος δέν παρέβλεπεν αυτήν, αλλά καί ταύτην έφύλαξε καθαράν καί άμόλυντον καί τόν βιαστήν έπόμπευσε καί έθεάτρισε μέ τοιοϋτον τρόπον. "Ο βιαστής δηλαδή εκείνος δέσας τό άλογόν του εις τόν πόδα του, έβίαζε τήν γυναίκα· τό δέ άλογον ήγγιώθη εναντίον του αυθέντου του, ώστε όχι μόνον από τήν άτοπον πράξιν αυτόν έμπόδισεν, αλλά καί έσυρεν αυτόν κατά γής καί δέν έστάθη ειμή άφ' ου έφθασεν εις τόν ναόν του άγίου· εκεί δέ μέ πολλές καί μεγάλας φωνάς έχρεμέτισεν. "Οθεν έκαμε πολλούς ανθρώπους νά έξελεθωσιν έξω διά νά ιδούν, διότι έτυχε τότε νά ηναι έορτή· όθεν έτρεχεν εις τήν εκκλησίαν του άγίου πληθος πολύ Χριστιανών. "Ο δέ δυστυχής εκείνος βλέπων από τό

έν μέρος τήν συνάθροισιν του λαοϋ, καί από τό άλλο μέρος ότι ό ίππος ήγγιόνετο κατ' αυτού περισσότερον καί ότι δέν έβοηθειτό από κανένα, έφοβήθη μήπως πάθη από τόν ίππον κανέν κακόν μεγαλήτερον. "Οθεν έξωμολογήθη χωρίς εντροπήν έμπροσθεν εις όλους τήν άμαρτίαν του, καί ευθύς έστάθη ό ίππος μέ ήμερότητα. Λύσας λοιπόν τόν πόδα του από τόν ίππον, έμβήκεν εις τόν ναόν του άγίου, καί προσπεσών εις τήν άγίαν εικόνα του παρεκάλει αυτόν, νά μή τόν αφήση νά λάβη άλλοτε τοιοϋτον ή άλλον πειρασμόν.

"Άλλοτε έπρόσμενον εις τόν ναόν του άγίου εις χωλός καί μία γυμνή βωβή μετ' άλλων πολλών άσθενών, διά νά λάβωσιν ιατρείαν από τόν άγιον· κατά δέ τό μεσονύκτιον ενϋ όλοι οι άσθενείς έκοιμώντο φαίνεται ό άγιος εις τόν χωλόν καί τϋ λέγει· τώρα ότε είναι ήσυχία ύπαγε καί κράτησον τό έπανωφόριον τής βωβής γυναικός, καί θέλεις ιατρευθῆ. Άπελθότος δέ του χωλοϋ καί πιάσαντος τό έπανωφόριον τής βωβής, ευθύς εκείνη ταραχθείσα έφάναξε, κατηγορούσα τάχα τόν χωλόν, καί μέ τόν νόστιμον τρόπον τούτον έλύθη ή γλώσσα της· ό δέ χωλός άλιν εντραπέις από τά λόγια τής βωβής, ευθύς έσηκώθη εις τούς πόδας καί ήρχισε νά φεύγη. Γνωρίσαντες δέ καί οι δύο τό εις αυτούς γενόμενον χαρισματον θαύμα παρά του άγίου, έδόξασαν τόν Θεόν.

Είς έβραϊος έχων φίλον ένα χριστιανόν, πολλάκις ενεμπιστευετο καί άφινεν εις αυτόν χρήματα ίκανά, όταν έμελλε νά ύπάγη εις τόπον μακρινόν. Είς τούτον λοιπόν άφηκε μίαν φοράν παρακαταθήκην εν βαλάντιον μέ πεντακόσια νομίσματα, ό δέ χριστιανός έβαλε βουλήν νά άρνηθῆ τήν παρακαταθήκην αυτήν του έβραϊοϋ, τό όποιον καί έποίησε διά του έργου.

"Ότε λοιπόν ήλθεν ό έβραϊος, έζήτησε τά χρήματά του, καθώς ειχε συνήθειαν, ό δέ χριστιανός δέν έδιδε ταϋτα εις αυτόν λέγων· σύ δέν άφησες τίποτε εις έμέ κατά τήν φοράν ταύτην, καί τί ζητείς άπ' έμου; ό δέ έβραϊος άνελπίστως άκούσας τούτο άλλος έξ άλλου έγεινεν, έλθών δέ εις έαυτόν, λέγει πρός τόν χριστιανόν· "Άλλο δέν θέλει γίνη, παρά όρκος νά διαλύση τήν άμφιβολίαν ταύτην, έπειδή καί δέν ήτο κανείς μάρτυς παρών ότε παρέδωκά σοι τά χρήματά μου, έπειδή ειχον εις σέ πληροφορίαν ότι είσαι πιστός καί αληθής άνθρωπος· όθεν έζήτηε ό έβραϊος νά απο-

δειχθῆ δια μέσου τοῦ ἁγίου Μηνᾶ ἐκεῖνος ὁστις δέν ἀληθεύει.

Ἵπῆγον λοιπόν καί οἱ δύο συμφώνως εἰς τόν ναόν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, καί παρευθῆς ὁ χριστιανός χωρίς ἀργοπορίαν ἔκαμεν ὄρκον καί ἐβεβαίωσε τήν ἀρνησιν τῆς παρακαταθήκης· ἀφ' οὗ δέ ὁ ὄρκος ἐτελειώσεν, ἐξῆλθον καί οἱ δύο ἀπό τόν ναόν καί ἵππευσαν, ὁ δέ ἵππος τοῦ χριστιανοῦ ἠτάκτει καί ἠγρίευνεν ἐναντίον τοῦ αὐθέντου του, καί δαγκάνων τόν χαλινόν ἐφοβέριζεν ὅτι θέλει προξενήσει εἰς τόν ἀναβάτην του πικρόν θάνατον. Καί κατά μέν τό παρόν ἔρριψεν αὐτόν εἰς τήν γῆν, πλήν δέν τόν ἔβλαψεν εἰς τό σῶμα· ἐχάθη δέ μόνον τό μαδῆλιόν του ὁμοῦ μέ το κλειδίον καί τήν χρυσοῖν σφραγιδα του. Ἐπειτα πάλιν ἵππεύσας ἐμπορεύετο μετά τοῦ Ἑβραίου, ὁ ὁποῖος μή ὑποφέρων τήν ζημίαν, ἐλυπεῖτο πολλά εἰς τόν δρόμον καί ἀνεστέναζεν ἀπό βάθους καρδίας· τότε ὁ χριστιανός λέγει πρὸς τόν Ἑβραῖον· Ἐπειδή ὁ τόπος οὗτος, ὦ φίλε, εἶναι ἐπιτήδειος, ἄς καταβῶμεν ἀπό τά ἄλογα, καί ἄς φάγωμεν ψωμίον. Ὅτε δέ ἤρχισαν νά τρώγωσιν, ἰδοῦ μετά ὀλίγον βλέπει ὁ χριστιανός τόν δοῦλον του ἐλθόντα καί

κρατοῦντα μέ τήν μίαν χεῖρα τό βαλάντιον τοῦ Ἑβραίου, μέ τήν ἄλλην δέ τό κλειδίον καί τό μαδῆλιον του· ἰδὼν δέ αὐτά ἐξεπλάγη, καί τί εἶναι τοῦτο, εἶπε πρὸς τόν δοῦλον του; ὁ δέ δοῦλος, φοβηρός τις ἵππεύς, ἀπεκρίθη, ἦλθεν εἰς τήν κυρίαν μου καί δίδων εἰς αὐτήν τό κλειδίον μέ το μαδῆλιον σου, εἶπε· «με ταχύτητα πολλήν σεῖλε τό βαλάντιον τοῦ Ἑβραίου, διά νά μή κινδυνεύση ὁ ἄνδρας σου». Ὅθεν ἐγὼ λαβὼν τοῦτο ἀπό τήν κυρίαν μου ἦλθον εἰς σέ, καθὼς ἐπρόσταξες· τότε ὁ Ἑβραῖος πασίχαρος γενόμενος ἐγύρισε μετά τοῦ χριστιανοῦ εἰς τόν ἅγιον, καί αὐτός μέν παρεκάλει διά νά βαπτισθῆ, ὁ δέ χριστιανός ἐζήτη νά λάβῃ συγχώρησιν διά τόν ψευδῆ ὄρκον, τόν ὁποῖον ἔκαμε καί παρώργισε τόν Θεόν. Ὅθεν καί οἱ δύο ἔλαβον ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἐζήτησαν, καί ὁ μέν Ἑβραῖος ἔλαβε τό ἅγιον βάπτισμα, ὁ δέ χριστιανός ἔλαβε τήν τοῦ ὄρκου συγχώρησιν, καί οὕτως ἐγύρισαν εἰς τά ἴδια χαίροντες. (Τόν κατά πλάτος βίον τοῦ ἁγίου ὄρα εἰς τόν Θεσαυρόν, τόν δέ ἑλληνικόν τούτου βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή «Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ». Σῶζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καί ἐν ἄλλαις.)

ΒΙΚΤΩΡ

Οὗτος ὁ ἅγιος ἐμαρτύρησε κατά τούς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἀντωνίου ἐν ἔτει ρξ' (160), καί δουκός Σεβαστιανοῦ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· Ἐπειδή δέ ἠναγκάσθη νά ἀρνηθῆ τόν Χριστόν καί δέν ἐπέισθη, πρῶτον μέν συνέτριψαν τούς δακτύλους του, ἔπειτα δέ τόν ἔβαλον ἐντός ἀνημμένης καμίνου, εἰς τήν ὁποίαν μείνας τρεῖς ἡμέρας, ἐκβῆκεν ἀβλαβής· ἔπειτα ἠναγκάσθη νά πῆ θανατηφόρα δηλητήρια. Ἐπειδή δέ αὐτά ἐμειναν ἀνεέργητα καί δέν τόν ἔβλαψαν, διά τοῦτο ὁ ταῦτα συγκεράσας φαρ-

μακοποιός προσῆλθεν εἰς τόν Χριστόν καί ἐπίστευσε· μετά ταῦτα ἀνασπῶσιν αὐτοῦ τά νεῦρα, καί κατακαίουσιν αὐτόν μέ βεβρασμένον ἔλαιον· ἔπειτα ἠνάγκασαν αὐτόν νά πῆ σκόνην ἀνακατωμένην μέ ὀξειδιον· εἶτα ἐξορύττουσι τούς ὀφθαλμούς του, καί κρεμῶσιν αὐτόν κατακέφαλα εἰς τριῶν ἡμερῶν διάστημα· Ὅστερον ἐκδέρουσι τό δέρμα του. Καί οὕτω μέ τά τοιαῦτα βάσανα παραδίδει τήν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ γενναϊότατος τούτου ἀγωνιστής.

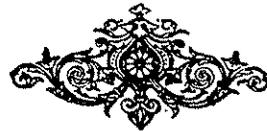
ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ

Οὗτος ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Βικέντιος ἦτον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ καὶ ἡγεμονείας Δατιανοῦ ἐν ἔτει σια' (211). Διάκονος δὲ ὢν εἰς τὴν Αὐγουστούπολιν τῆς Ἰσπανίας, ἐδίδασκε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ὁμοῦ μετὰ τὸν ἐπίσκοπον Οὐαλλέριον. Ὅθεν κρατηθέντες καὶ οἱ δύο παρεστάθησαν εἰς τὸ βῆμα τοῦ ἄρχοντος Δατιανοῦ, ὁ ὁποῖος εὐθύς ἔβαλεν εἰς αὐτοὺς σιδηρᾶς ἀλύσους, καὶ οὕτως ἀλυσιδεμένους τοὺς ἔστειλεν εἰς τὴν πόλιν Βαλαντίαν, καὶ ἐκεῖ ἐπρόσταξε νὰ φυλακισθῶσιν εἰς φυλακὴν σκοτεινὴν καὶ βρωμερωτάτην· ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον ἡμέραι τινὲς ἐξήγαγε τῆς φυλακῆς τὸν Βικέντιον καὶ ἐπρόσταξε νὰ καταξεσχίσωσιν αὐτόν. Ἐπειτα τὸν ἐκάρφωσαν εἰς ἓνα σταυρόν, καὶ ἔδειραν ὅλα τὰ μέλη του· μετὰ ταῦ-

τα ἐξεκάρφωσαν αὐτόν ἀπὸ τὸν σταυρόν καὶ ἐστρέβλωσαν τὰ μέλη του· εἶτα τὸν ἔδειραν καὶ κατέκαυσαν τὰς πλευράς του. Καὶ ἀφ' οὗ ἐξήρθωσαν ὅλα τὰ ἄρθρα καὶ τοὺς ἄρμους τοῦ σώματός του, ἔβαλον ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του ράβδους σιδηρᾶς ἀνημμένας καὶ ἐκέντησαν αὐτόν μετὰ σοῦβλας πεπυρωμένας· ἐπειδὴ δὲ ἔμεινε ἀβλαβὴς τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἐκεῖ λοιπὸν εὕρισκόμενος ὁ ἅγιος ἠξιώθη νὰ λάβῃ βοήθειαν καὶ ἐπίσκεψιν ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὅθεν προσευχηθεὶς, παρέδωκε τὸ πνεῦμα του εἰς τὸν Θεόν καὶ ἐδέχθη τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐτάφη ἐκεῖ ἀπὸ τινος χριστιανοῦ εὐλαβεῖς.

Συναξάριον Νικοδήμου Ἀποστόλου.

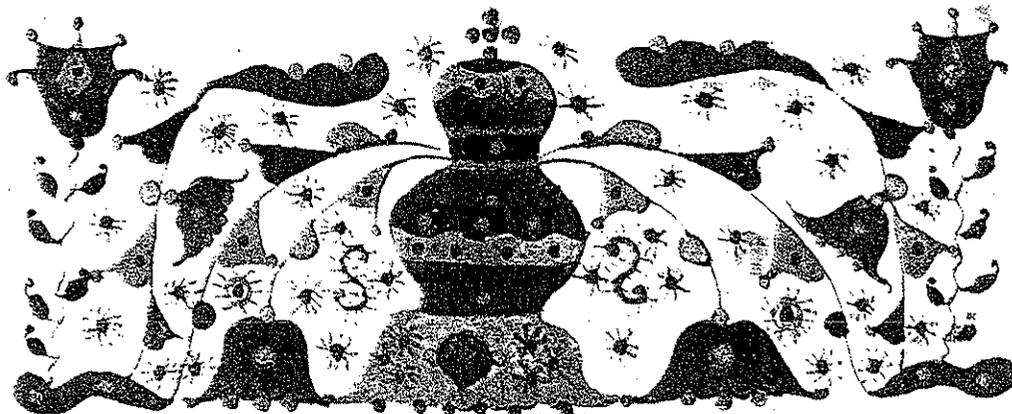
ΚΚΟΥΥΥ

Τῶν ἁγίων Μεγαλομαρτύρων
Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντί-
ου.

Καλλιγραφεῖσα δι' ἐπιμελείας
τοῦ Πανοσιωτάτου Κυρίου Ἰακώ-
βου Ἱερομονάχου, προτροπῆ τοῦ
Ὁσιωτάτου ἐν Μοναχοῖς Κυρίου
Ἱεροθέου τῶν Χίων καὶ ἐνοσχε-
μένων ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἰβηρικῇ Ἐπι-
τη τοῦ Τιμίου Προδρόμου, καὶ ἀ-
φιερθεῖσα ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ τῆς
Μητροπόλεως Χίου
τῷ ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγίων
τιμωμένω.

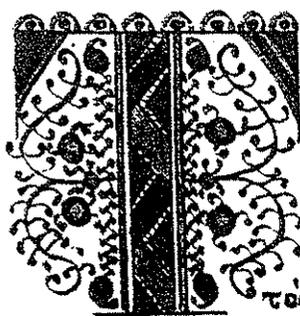
Ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τοῦ Ἄθω.

Ἐν ἔτει Σαφίρ 1908

ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΙΑ΄

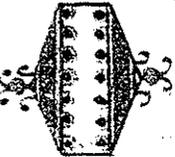
Μνήμη τῶν ἁγίων Ἐνδόξων Μεγαλομαρ-
τύρων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου.
Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, Μετὰ τὸν
Προσημακόν, σιχολογούμεν τὸ Μακάριος ἄ-
νήρ· Εἰς τὸ Κύριε ἐκείραξα, ἰσώμεν σί-
χους ἢ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος δ΄. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Πόν ἀήτητον Μάρτυρα, ἄβλη -
τῶν τὸ ἀγλαΐσμα, πίστεως τὸν
πρόμαχον εὐφημήσαμεν, δεῦτε
προθύμως φιλέοιτε, Μηνᾶν τὸν αἰείδητον,
τῶν τοῖς θαύμασιν αὐτοῦ, τοὺς πι-
στοὺς καταυγάσαντα, καὶ βεήσοιμεν, πρὸς αὐ-

2

τὸν μετὰ πίστεως καὶ πόθου, ταῖς πρεσβείαις σου παμμακάαρ, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

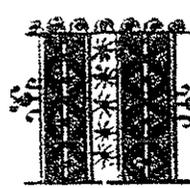
 Μηνᾶς ὁ περίδοξος, καὶ ὁ μέγας Βικέντιος, Βίκτωρ τε ὁ πάνσοφος οἱ τρισάμβιοι, μεγαλομάρτυρες ἐνδοξοὶ οἱ στύλοι οἱ ἄσειστοι, οἱ φαστῆρες τῶν πιστῶν, οἱ τὸν θάλλιον κτείναντες, οἱ πανεύδιοι, τῶν ἐν ζάλη λεμένες οἱ τὰ ἄνω, κατοικοῦντες ἐπαξίως, μεγαλυνέσθωσαν σήμερον.

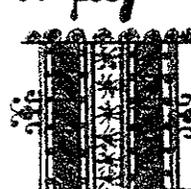
 οὺς τελούντας τὴν μνήμην σου, ἐτησίως πανεύφημε, πειρασμῶν ἐκλύτρωσαι ταῖς πρεσβείαις σου, Μάρτυς Μηνᾶ καὶ τῶν θλίψεων, καὶ πάσης κακώσεως, καὶ ἐκέτευσον Χριστὸν, δι' ὃν Μάρτυς ἐνήθλησας, ὅπως εὐρωμεν, ἔλασμόν ἐν ἡμέρᾳ τῇ τῆς δίκης, καὶ κολάσεως ρυσθῶμεν, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐκεσίαις σου.

 ὦν Μηνᾶ Βικεντίω τε, τὸν σοφὸν ἑμοῦ Βίκτωρα, εὐφημιῶν ἀσμασιν αὐτὸν μνήσομεν, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκδοθήσασθαι κινδύνων λυτρώσασθε, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, τοὺς ἡμᾶς νῦν γεραίροντας, τῇ θεοφρονίᾳ, πρὸς Θεὸν παρηγοία κεχημένοι, καὶ συμπαθεῖν δεκνύμετες, οἷς ἀληθῶς χριστομίμητοι.

Ἔταρα. Στιχηρά. Προσόμοια. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν ἄσμασιν.

 οίοις οἱ εὐσεβεῖς φηγάσιν, ἐπαινε-
 σάμεν τὸν ἀριστεῖα; Μηνᾶν τὸν παν-
 ἑνδόξον Μάρτυρα, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ
 ἐναβλήσαντα, τὸν τοῦ ὀλετήρος τὴν ἀπάτην,
 εἰς τέλος, καταβαλόντα θείῳ Πνεύματι καὶ
 νίκης, τὰ τρόπαια ἐγείραντα, ὃν περ ὁ πάν-
 των Δεσπότης, ἀθανάτου δόξης, διαδήμασι
 στεφανοῖ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων
 τὸ μέγα ἔλεος.

 οίοις εὐφημιῶν ἄσμασιν, εὐφημήσα-
 μέν τοὺς ἀλλοφύρους, τοὺς ἐπὶ τῆς
 γῆς ἀναλάμψαντας, καὶ τοὺς εὐσε-
 βεῖς καταυγάζαντας, τὰ σέπτα τοῦ Πνεύμα-
 τος πυξία· τῆς Τριάδος, τοὺς εὐκλεεῖς καὶ
 θεῖους κήρυκας· Μαρτύρων, χοροστασίαις
 διαλάμποντας· Μηνᾶν τὸν θεῖον, σὺν τού-
 τῳ Βίκτωρα τὸν ἑνδόξον, καὶ Βικέντιον τὸν
 σεπτὸν, οὓς δόξης ὁ Κύριος, ἑλαμπρῶς ἐν
 κόσμῳ ἐδόξασεν.

 οίοις ὑμνωδιῶν ἄσθεσι, στεφανώ-
 σάμεν τὸν ἀλλοφύρον, τὸν τοὺς δια-
 μενεῖς κατασχύνοντα, καὶ εἰδώλων
 πλάνην ἑλαττώσαντα, τὸν τῆς ἀσθεῖας ἀντα-

4

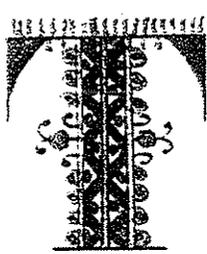
ρέτην· τὸν μέγαν, ἐν ἀθληταῖς καὶ ὑπερ-
θαύμαστον· τὸν κόσμον, ἡλίου δίκην ἑξά-
στράπτοντα, **Μηνᾶν** τὸν θεῖον συμφώνως,
εὐσεβῶν τὸ κοῦχημα, τὸν δωρούμενον τοῖς
πιστοῖς, θεόθεν τὴν ἀφ᾽ εἰς, σφαλμάτων καὶ
μέγα ἔλεος.

Ἰοίοις μελωδικοῖς ᾠμασιν, ἀνυμνή-
σωμεν τοὺς ἀθλοφόρους; τοὺς ἐπὶ
τῆς γῆς διαπρέψαντας, καὶ ἐν τοῖς
ὑψίστοις ὑπάρχοντας, τοὺς τῆς οὐρανόθεν
βασιλείας μετόχους, καὶ κληρονόμους θεῖα
χάριτι· καὶ δόξαν, παρὰ Χριστοῦ ὑπερπλου-
τήσαντες· **Μηνᾶν** τὸν μέγαν, σὺν ταύτῳ **Βί-
κτωρα** τὸν πάντεμον, καὶ **Βικέντιον** τὸν σε-
πτόν, οὓς δόξης ὁ Κύριος, λαμπρῶς ἐν κό-
σμῳ ἐδόξασεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.
Ἰάλειν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος
μνήμη, τῶν τοῦ κό-
σμου φωστήρων ἀνέ-
τειλε, **Μηνᾶ** τε καὶ
Βικτωρος καὶ **Βικεν-
τίου**, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας φωτίζουσα,
τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ διὰ σταυροῦ αὐτῶν ἀγω-
νισασσι· διὸ τὸν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ στεφα-

νώσαυτα αὐτοῦς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὑ-
μνοῖς τιμήσωμεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ὅτις μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθέ-
νε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλό-
χευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνος ἐκ Πα-
τρὸς, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ
αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστος
σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γε-
νόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς οὐαίδα προ-
σώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν οὐαίδι φύσεων ἀσυγ-
χύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἐκέτευε σεμνή παμ-
μακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἰλαρόν· τὸ Προκείμενον
τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

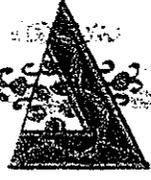
Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰ δὲ λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συ-
νήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρ-
χοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦ-
τα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ
παιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐ-
τῶν καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ ἀκουσάτωσαν, καὶ
εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γένησθε μοι μάρτυρες, καὶ
ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ ποιῶν
ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε μοι,

6

καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνεύθησα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι· καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό· οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

 ἐκαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ αἰφήται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη καίκασις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων εὐὰν καλασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐτούς, καὶ εὖρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὁ ἰσχυρὸς ἐπὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· Κρινοῦσιν

ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει
αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπειθότες
ἐπ' αὐτὸν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ
ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλε-
ος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς
ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

 ἰκαίον εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ
ὡς ὁμισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν
παρὰ ὑψίστου· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βα-
σίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλ-
λους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι ἡ θεοῦ αὐτοῦ σκε-
πάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερσπείσει αὐτῶν.
Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὅπλα
ποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυσλον ἐχθρῶν· ἐνδύσε-
ται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κό-
ρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀ-
καταμάχητον, ὁσιότητα· ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄρ-
γην εἰς ρομφαίαν· συνεκτελεμήσει αὐτῷ κόσμος
ἐπὶ τοὺς παράφροντας· πορεύσονται εὐστόχοι βο-
λίδες ἀστραπτῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύνκλου τόξου
τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλλοῦται· καὶ ἐκ πετρο-
βόλου θυμοῦ, πλήρεις ρημάτων χάλιαζαι·
ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θυμῶν ἡσυχασ-
ταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως. Ἀναστήσει

87

ται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ
ἐκλιμῆσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν
ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέφει θρόνους
δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε·
μαίθετε δικαιοταί περόπων γῆς· ἐκπίσασθε οἱ κρα-
τοῦντες πλήθους, καὶ οἱ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄ-
χλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρα' Κυρίου, ἡ κράτη-
σις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρα' ὑψίστου.

Εἰς τὴν Δετὴν· Ἰσομέλα, Ἦχος α'.

 εὔτε φιλομάρτυρες πάντες, τοὺς τοῦ
Χριστοῦ ἀριστεάς, ὑμνοῖς τιμήσωμεν,
Μηνᾶν Βίκτωρος καὶ **Βικεντίου**· τὲς
καταργήσαντας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων,
καὶ παραδόξως ἐνεργῶντας τοῖς θαύμασι· δεῦ-
τε οὖν συνδράμομεν, καὶ ἴδαμεν νοητῶς ἐν τῇ
ἐνδόξῳ μνήμῃ αὐτῶν, φωστῆρας οὐρανίους ἐν
γῆ περιπαλεῦοντας, καὶ ἐκτεκῶς δυσωποῦν-
τας τὴν παναγίαν Τριάδα, τοῦ ρυσθῆναι ἐκ
φθορᾶς καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοίων κινδύνων,
τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, αὐτῶν τὰ μνη-
μόσυνα. Ἦχος β'.

 εὔτε φίλαθλοι, τὴν τρισαυγῇ τῶν μαρ-
τύρων χορείαν τιμήσωμεν, **Μηνᾶ** τε καὶ
Βίκτωρος καὶ **Βικεντίου**· ὅτι αἵματα
ἐδόσαν, καὶ ὠνήσαντο τὴν αἰώνιον ζωὴν· διό

καὶ καρτερικῶς ἀντέλεγον, τῷ ἐφευρετῇ τῶν
κακῶν· οὐ προκρίνομεν τὰ φάρμακα τῶν ἀφθάρ-
των· οὐ στρατευόμεθα βασιλεῖ Φινητῷ καὶ ἐπι-
γείῳ, ἀλλὰ τῷ ζῶντι βασιλεῖ στρατευόμεθα,
τῷ αἰεὶ βοῶντι τοῖς πιστοῖς· Ὁ πιστεύων εἰς
ἐμὲ, καὶ ἀποθάνῃ ζήσεται.

Ἦχος δ'.

Αἴξιν προορῶντες τὴν μέλλουσαν, Ἀ-
θλοφόροι τρισάριθμοι, πρὸς τὰ σκαμίμα-
τα τῆς ἀθλήσεως, προθύμως ἐχωρί-
σατε, τὰς βασάνους ὡς τρυφὰς ἠγαῶμενοι, καὶ
τὸν θάνατον ὡς ζωὴν λογιζόμενοι. **Μηνᾶ**
πανένδοξε, τῆς Αἰγύπτου τὸ θαῦμα· **Βίκτωρ**
αἰοῖδμε, ἀστὴρ ἐσπερώτατε, καὶ **Βικέντιε** Αὐ-
γουστοπέλεως Δευῖτα· νομίμως δὲ τὸν ὁρό-
μον τοῦ μαρτυρίου τελέσαντες, τοὺς τῆς νί-
κης στεφάνους, παρὰ Χριστοῦ δικαίως εἰλή-
φατε· καὶ πρεσβεύετε ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν
πίστει καὶ πόθῳ τιμάντων, τὴν ἱεράν ὑμῶν ἀ-
θλησιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ἐέλαμψε σήμερον ἡ φαιδρά
καὶ σεβασμὸς **Μηνῆ**, τῶν
Ἀθλοφόρων **Μηνᾶ** **Βίκτω-**
ρος καὶ **Βικεντίου**, ὑπὲρ ἡ-
λίον παντὶ τῷ κόσμῳ, καὶ

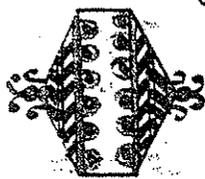
10

ταῖς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν καταυγάζουσα,
καὶ πάντα προσκαλοῦσα πρὸς εὐωχίαν μυστι-
κῆν· δεῦτε οὖν φιλέορτοι καὶ φιλομάρτυρες,
συνδράμωμεν πιστῶς τῷ Θεῷ αὐτῶν τεμένει,
καὶ τὴν ἀρίστην αὐτῶν παινήγυριν φαιδρῶς εὐο-
τάσομεν, καὶ ἐλαμφθῶμεν τὰς καρδίας, ταῖς
λαμπρότησι τῶν ἀθλῶν αὐτῶν, καὶ χαρμο-
νικῶς πρὸς αὐτοὺς βοήσομεν· ἀθληταὶ γεν-
ναϊότατοι, καὶ ἐνδοξοὶ μάρτυρες Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, μὴ διαλείπητε προσθεύειν ὑπὲρ ἡμῶν,
τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὸ ἱερόν
ὑμῶν μνημόσυνον.

Καὶ οὖν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν ξίχον. Στιχηρὰ. Προσόμοια. Ηχος β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

τε τῶν ἀνόμων δικαστῶν, καὶ τῶν
ὑπεβούλων τυράνων, ἐξεφανήθη-
σαν, τρανῶς δόγματα τὰ ἄθεα καὶ
ὄντως ἐκφυλα, μὴ λατρεύειν τὸν ἀναρχόν,
κωφοῖς δὲ εἰδώλοις· τότε σὺ μακάριε, τὴν
ζώνην ρίψας εὐθύς, πέφευγας ὀρομαίως τῷ
ῥεῖ, καὶ Θεῷ τῶν πάντων Δεσπότη, ἔφε-
ρες τὴν ἀντιπροσώπων αἴνεσιν.

Στιχ. Ἡσυχαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις
αὐτοῦ.

Aἴνον τῷ Χριστῷ χαρμονικῶς, πᾶσαι τῶν
βροτῶν αἰ χορεῖαι, νῦν ἀναμείψομεν ἐν
τῇ μνήμῃ σήμερον τῶν ἀλλοφύρων Χρι-
στοῦ, Μηνᾶ Βίκτωρος Θεοῦ τε, καὶ τοῦ Βικεν-
τίου, ἐχθρὸν καιτήσχυναν, ἐνηθληκότες στερρῶς
ὄθεν τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, ἔλαβον ἄξίως
καὶ γέρα, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αἰὲς πρεσβεύουσιν.
Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Ετε τῆς ἀθλήσεως τῆς σῆς, ἤγγικε και-
ρός ἀλλοφύρε, Μηνᾶ πανθαύμαστε, τέ-
τε σὺ τὴν ἔρημον καταλειπὼν καὶ ἔλ-
θῶν, ἐν σταδίῳ ἐκήρυξας, Χριστὸν Θεὸν ζῶν-
τα, Λόγον τε ὑπάρχοντα τοῦ προαρχοῦ Πα-
τρός· τούτῳ καὶ λατρεύω ἐθέσας, τούτῳ προ-
κυνῶ καὶ πιστεύω, ὑπὲρ οὗ καὶ γλιόχομαι
προθύμως θανεῖν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.
Κδοὺ νῦν ἐξέλαμψεν, ἡ ὀλόφα
τος πανήγυρις τῶν ἀλλοφύρων
Χριστοῦ, ὡς φωστῆρας νοητοῦς
ἡ Ἐκκλησία, τούτους προβαλ-
λομένη, τὰς δεινότηας τῶν πι-
στῶν φωτίζοντας, καὶ τὰ κατὰ τὸν παθῶν ἀ-
ποδεικνύοντας, οἷς ἐν πίστει βαίνομεν τῆς Τρι-
άδος ἰσαριθμοί, καὶ στρατιῶται στερρότατοι,

12

τοῦ βασιλείου τῶν δυνάμεων, Μητῶν ἀξιάγα-
στε, Βίκτωρ λειτουργὸς Κυρίου, καὶ Βικέν-
τιε διάκονε, οἱ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ
σκότους, τῇ πίστει τροπωσάμενοι, καὶ Χρι-
στὸν τὸν φωτοδότην, ἐν τοῖς οἰκείοις μέλεσι
δοξάσαντες, πρεσβεῖαν ποιήσατε ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς ὁ αὐτός.

Μετὰ τὸ τεχθῆναι σε Θεόνυμφε
Δέσποινα, παρεγένου ἐν ναῶ Κυ-
ρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἁ-
γία τῶν Ἁγίων, ὡς ἡγιασμένη.
Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σε τὴν
πανάμωμον, τροφήν κομίζων σοι. Τὰ οὐραῖα
πάντα ἐξέστησαν, ὁρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ ἁγι-
ον ἐν σοὶ σκηναῶσαν. Δεὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε,
ἣ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μητὴρ
Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Μαὶ τρεῖς μεγίστους τοῦ Χριστοῦ
ἀβλαφόρους, τοὺς τρισαυγεῖς τῆς
Πανακτοῦ ἀστέρας, τοὺς ἐν θαυ-
μάσιον λάμπουσι πιστῶν τὴν πλη-
θύν, λάμποντας ἐκάστοτε, εὐφημήσωμεν πό-
θον.

θῶ· Μηνῶν τὸν πανθαύμαστον, καὶ τὸν Βί-
κτωρα πάντες, καὶ σὺν αὐτοῖς Βικέντιον πι-
σταί, Χριστῶ μεσίτας αὐτοὺς προβαλλόμενοι.

Δόξα, ἕτερον, ὁ αὐτός.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Μρισάριθμον φάλαγγα, τῶν ἀβλεφόρων
Χριστοῦ, ὑμνήσωμεν ἄσμασιν, ἐν φιλε-
όργοις πιστοί, Μηνῶν τὸν αἰδέμον,
Βίκτωρα τὸν γενναῖον, καὶ Βικέντιον
θεῖον, πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, καταργήσαν-
τας πίστει, αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θε-
ός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοδοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Ἐν δὲ τῷ Ὁρθρῶ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ήχος δ'.

Ὁ ὑψαθείς ἐν τῷ Σταυρῶ.

Μηνῶν ὁ θεῖος καὶ ἁπάνσοφος Βί-
κτωρ, σὺν Βικεντίῳ τῷ λαμπρῷ δι-
ακόνῳ, τοῦ μαρτυρίου στέφει ἐκοσμή-
θησαν· θύματα γένόμενοι, ὑπὲρ τῆς εὐσεβεί-
ας, ἅπαντας διδάξαντες, προσκυνεῖν τὴν
Τριάδα· ὧν ταῖς πρεσβείαις λύτρωσαι ἡμᾶς
ἐκ πάσης βλάβης Θεὲ ὑπεράγαθε.

14

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Καὶ ἀνομίαις συλληφθεὶς ὅλως οἶμοι!
καὶ ἁμαρτίαις γεννηθεὶς ὁ παινᾶθλι-
ος, ὅλον τὸν βίον ἐζήσα αἰσχροῦς ἐν
κακοῖς· ὅθεν τὸ κριτήριον ἐνθυμούμενος φρίτ-
τω τίνα γὰρ ὑπέξομαι δικαιούντά με λό-
γον; ἀλλὰ Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, σὺ
με πρότελους ὡς οἶδας διορθῶσον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος δ'.

Καταπλαίγη Ἰωσήφ.

Καταπλαίγησαν ποτὲ, τῶν ἀνομοῦντων
οἱ λαοί, τὴν ἀνδρείαν τῶν σοφῶν,
Μηνᾶ καὶ Βίκτωρος στερρῶν, καὶ
Βικεντίου τῶν τρισαρίθμων μαρτύρων· δόξα
σοι Χριστέ ἀνακράζοντες· σὺ γὰρ εἶ Θεός
ὃν οὐκ οἶδαμεν, ὃ ἐνεργῶν παράδοξα θαυ-
μάσια, ἐν τοῖς ἁγίοις σου μάρτυσιν· ὧν ταῖς
πρεσβείαις, Σωτήρ τοῦ κόσμου, φώτισον
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τῇ ἀχλύϊ τῶν παθῶν, καὶ τῶν τοῦ βί-
ου ἡδονῶν, σκοτιζόμενος ὁ νοῦς τῆς
καλαιπώρου μου ψυχῆς, πρὸς λογι-
σμόν κατανόησας οὐκ ἔρχεται· ἀλλ' οἴκτειρον
Ἄγνη, καμῖν τὸν δείλαιον, καὶ δός μοι λογι-

σμόν κατανώξεως· ἵνα καὶ πρὸ τέλους ἐκ-
βοήσω, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Δέσποινα, Παρ-
θένε Κόρη, ἀπεγνωσμένον, σῶσόν με τὸν ἀνά-
ξιον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'.
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν βασιάνων τὰ νέφη τὰ χαλεπὰ, ἁ-
θληταὶ παριδόντες μαρτυρικῶς· ὡς ἡλι-
οι χάριτι, τοῦ Σωτῆρος ἑλλάμψατε·
Μηνᾶ σοφῆ καὶ Βίκτωρ, καὶ ὕψι Βικέντιε·
ἐφ' ὁμοίοις πόνοις, λαμπρῶς θεαλάμψαντες· ὁ-
θεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἐξ ὕψους
ἐδέξασθε, θεραπεύειν νοσήματα, καὶ διώκειν
τὰ πνεύματα, ἀθλοφόροι τρισάριθμοι· πρεσβεύ-
σατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφε-
σιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁ-
γίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ηλιόμορφον ἄρμα Δαβιτικόν, πορφυρό-
ἔστρωτε κλίνη βασιλική, θάλαμπε
χρυσόπλακε, Θεοκόσμητον σκήνωμα, ἀ-
πλανῆς ὑπάρχεις, σὺ σφαῖρα Θεόνημφε, τῶν
χαρίτων κύκλοι, ἀπάντων τοῦ Πνεύματος·
κόσμε ἢ κοσμοῦσα, ἀκοσμίαν τοῦ κόσμου, τῆ
γένους περίδοξον, εὐγενὲς εὐκαλλώπισμα· μὴ

16.

ἐλλίπτης θεόμεθα, πρεσβεύειν τῷ σῶ Υἱῷ καὶ
 Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι,
 τοῖς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦσι, τὸν πανάγιον τόκον
 σου.

Οἱ ἀναβαθμοί· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.
 Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

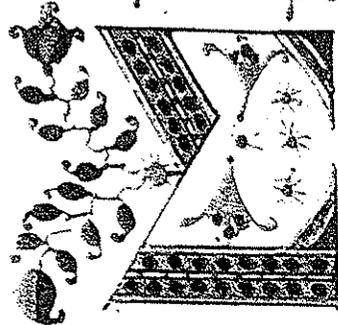
Τὸ Πᾶσα Πνοή. Εὐαγγέλιον Μαρτυρι-
 κόν. Θ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα. Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, Ἦχος β'.

ἡμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, ἡ
 μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων, Μη-
 νᾶ τε καὶ Βίκτωρος καὶ Βι-
 κεντίου· δεῦτε οὖν φιλέορται,
 πνευματικὴν χορείαν ἐπικρα-
 τήσαντες, τοὺς ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, ἐν
 ὕμνοις τιμήσωμεν· σήμερον γὰρ ὡς εἰσφό-
 ροι ἀνατελείαντες, τῶν πιστῶν τὰς διανοί-
 ας καταυγάζουσι, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυ-
 ρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες· ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ
τῶν Εἰρμῶν εἰς ζ'. καὶ τῶν ἁγίων εἰς η'.
εἰ βούλει εἰπὲ καὶ τοῦ Μηναίου τὸν Κα-
νόνα. Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ῥοδῆ, α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Δυναμῶσον Δέσποινα, τὸ ἀσθενὲς τῆς καρδί-
ας μου, καὶ στήριξον πάθει, περιτρεπόμενον
ὅπως πίστει σε, καὶ πόθῳ μακαρίζω, τὴν ἀειμμα-
κάριστον, καὶ παναμώμητον.

Μαρίαν τὴν Ἄχραντον, δεῦτε ὑμνήσωμεν ἅπαν-
τες, τὴν μόνην κοσμήσασαν, τὴν ἀνθρωπότη-
τα· τὴν κυήσασαν, Θεὸν σεσαρκωμένον, Παρθέ-
νον τε μείνασαν, ἀδιαλώθητον.

Πεσόντων ἀνάκλησις, καὶ ἱσταμένων βεβαίω-
σις, ὑπάρχεις Παναμώμε· ὄθεν σοῦ θέομαι,
συμπτωθέντα μου, τὸν νοῦν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀνόρθω-
σον Δέσποινα, ὅπως δοξάζω σε.

Παρθένε Παναμώμε, ἢ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέ-
πεια, ἀνθρώπων βοήθεια, σύ μοι βοήθησον,
θαλαπτεύοντι, καὶ ζάλη ἁμαρτίας, αἰεὶ περιπί-
πτουσι, καὶ κινδυνεύοντι.

Κανὼν τῶν ἁγίων, οὗτῃ ἀκροατικῶς κατὰ
Ἀλφάβητον· ἐν δὲ τῇ η'. καὶ θ'. Ῥοδῆ, Μη-
τροφάνους.

18

ᾠδὴ, α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Αναρχε Δόγε προαναίρχου γέννημα, καὶ ἐκ-
μαγεῖον Πατρός, τῶν ἀγαθῶν πάντων, ὁ
δοτήρ καὶ πρύτανις, σῶν ἀθλητῶν ἐντεύξεις,
τοῦ Μηνᾶ Βικεντίου, καὶ Βίκτωρός τε πρυ-
τάνευσον, λύσειν ὀφλημάτων τοῖς δούλοις σου.

Βρόχους τεκταίνων καθ' ἡμῶν οὐ παύεται,
ὁ τῆς κακίας πατήρ, ἀλλὰ λιταῖς θείαις
ταῖς ὑμῶν συντρέψατε, ὡς ἀθλοφόροι μέγιστοι,
τὰς αὐτοῦ μαγανείας, Μηνᾶ σὺν Βίκτωρι τά-
χιστα, καὶ σὺν Βικεντίῳ θεόφρονι.

Πηλῶν πάσαν ἐκ ψυχῆς προσπάθειαν, ἀπο-
τεμόντες σοφοί, καὶ τὸν Χριστὸν μόνον,
ὀλικῶς ποθήσαντες, αὐτῷ νῦν συναγάλλεσθε,
τοῖς αἰτοῦσι τὴν λύσειν, ἁμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι,
Βίκτωρ σὺν Μηνᾶ καὶ Βικέντιε.

Θεοδοκίον.

Δέξαι χειλέων ἐξ ἀνάγκων Πάναγνε, προσ-
φερομένην ᾠδὴν, ἢ τοῦ Θεοῦ Μήτηρ, τὸ
ἀγνεῖας τέμενος, καὶ τῆς γεννῆς λύτρωσαι,
τοὺς εἰς σὲ πεποιθότας, ταῖς πρὸς αὐτὸν ἰκεσί-
αις σου, Δέσποινα Παρθένε Θεόνυμφε.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ, γ'. Τοὺς σοὺς ὑμναλόγους.

Μεσίτρια σκέπη καὶ προσταίτις, γενοῦ μοι γεν-
νήτρια Θεοῦ, τὰ τῆς ζωῆς ἰθύνουσα, ἔχ-
θρούς ἀποτειχίζουσα, καὶ συμπαθῶς με σώζου-
σα, καὶ τῷ Υἱῷ σου καταλλάττουσα.

Ανάρχου γεννήτορος ὁ Λόγος, ὁ πάσης ἀνά-
τερος ἀρχῆς, ἀρχὴν νῦν σωματούμενος,
ἐκ σοῦ Ἀγνή ἐδέξατο, καὶ ὑπὸ χρόνων γέγονεν,
ὁ χρόνων πάντων ὑπέρτερος.

Ρανίσιν ἐλέους σου Παρθένε, τοὺς ἄνθρω-
πας σβέσον τῶν ἐμῶν, ἁμαρτημάτων Πάιν-
αινε, καὶ ἐσβεσμένον ἀναψον, τὸν λύχνον τῆς
καρδίας μου, χρυσή λυχνία Παναμίωμε.

Χειμάζει με κλύδαν ἁμαρτίας, καὶ σάλος
ἀτόπων λογισμῶν, σπλαγχνίσθητι Παναμίω-
με, καὶ χεῖρα βοηθείας μοι, ὡς συμπαθῆς ἀπέ-
κτεινον, ὅπως σωθεῖς μεγαλύνω σε.

Τῶν ἁγίων. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Επί τῆς γῆς ὄν ἀνδρικῶς, μετὰ πολλῆς
παρρησίας, ἐκηρύξατε Χριστοῦ ἀβλοφό-
ροι, Βίκτωρ καὶ Μηναῖ σοφοί, σὺν Βικεντίῳ
πρόφρονος, ἀεὶ ἐξιλεοῦσθαι, καὶ ἡμῖν τοῦτον
μὴ παύσησθε.

Ζωῆς ἀλήκτου καὶ τρυφῆς, ἧς ἐντρύφατε
καὶ δόξης, ἀβλοφόροι Μηναῖ Βίκτωρ σὺν
Θείῳ, Βικεντίῳ καὶ ἡμᾶς ἀξιωθῆναι ἅγιοι,

20

τὸν τοῦ παντός Δεσπότην, δι' εὐσπλαγχνίαν
καθικετεύσατε.

Η ἦν ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς, τριαδικὴν ὕψαρ-
χίαν, ἐκηρύξατε ἐνώπιον τῶν τυράννων, τῶν
μαρτύρων ὡς τριάς, ἡμῖν ἐξευμενίσσατε, ὅπως ἐ-
ληθῶμεν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Θεοτοκίον.

Θρόνων Ἀρχῶν καὶ Χερουβίμ, καὶ Σερα-
φίμ ἀπασῶν τε, σὺ ὑπέρχεισαι Ἀγνή ἀ-
συγκρίτως, τῶν αὐλῶν οὐσιῶν, τοὺς σοὺς
μαζοὺς ἐκθρέψασα, τὸν τροφοδότην πάντων,
ὃν περ ἡμῖν ἐξέλεῖσαι.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμναλόγους.

Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ,

Υμνοῦμεν τὸν Χριστὸν, τὸν Θεὸν τῶν
αἰπάντων, ἡμῖν τοὺς θαυμαστοὺς ἀ-
θληταῖς παρασχόντα, θερμοὺς ἀντι-
λήπτορας, καὶ προστάτας προμόχους τε· ὧν
τὴν ἀλλήσιν, νῦν εὐφημοῦντες βοᾷμεν· σῶ-
σον εὐσπλαχνε, ἡμᾶς ὡς ἄλλοι οἰκτίρμων,
αὐτῶν ταῖς ἐντεύξεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Παντάνασσα σεμνή, Παναγία Παρθένε,
Ἀγγέλων χαρμονή, καὶ βροτῶν σωτη-

ρία, Θεὸν σωματούσασα, μὴ ἐκστάντα θεότητος, καθικέτευε, ὡς ὑπεράγαθον μόνου, ρύσαι ἅπαντας, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ πάσης κακώσεως.

Ῥωθὴ, δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Νεκρωθέντα με κακία, τοῦ δολίου Παναχραντε, ἢ ζωὴν τεκοῦσα, ζώωσον πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγα, καὶ ἐμπροσθέντα εἰς βάθη παραπτώσεων, ἐπαναγάγε, ὡς συμπαθῆς παναμώμητε.

Ισχυρότατόν σε ἔπλον, καὶ ἔχθρῶν προβαλλόμεθα, δυσχερείας πάσης, καὶ τῶν χαλεπῶν περιστάσεων, ἀποσειόμεθα βλάβην καὶ τὸν κλύθωνα, τῶν αἱρέσεων, Μήτηρ Θεοῦ διαφεύγομεν.

Επί θρόνου ἐπηρμένου, φοβερῶς ὁ καθήμενος, μητρικαῖς ἀγκάλαις, βρέφος χρηματίσας. καθέζεται, τὴν συμπαθεῖσαν εἰκόνα ἀναρθούμενος, καὶ τὴν θεώσιν, τοῖς ἐξ Ἀδάμ χαριζόμενος.

Ρυομένη σου τὴν ποιμνὴν, Θεοτόκε ἐπίφανον, καταδυναστείας πάσης, καὶ δεινῆς ἐπιθέσεως, τῶν μηδαμῶς κηρυττόντων τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν κληρὸν σου, δίδου μὴ τὸν ὀρθόδοξον.

22

Τῶν ἁγίων. Δύ μου ἰσχύς Κύριε.

Ιδὲ τριάς πάντιμε, καὶ θεοδόξαστε, τῶν μαρτύρων, ἴδε τὴν ταπεινώσιν, Βίκτωρ σοφέ, μετὰ τοῦ Μηνᾶ, καὶ τοῦ Βικεντίου, ἡμῶν καὶ δέξαι τὴν δέησιν· καὶ πλήρου τὰς αἰτήσεις, τῶν σῶν δούλων ἐν τάχει, ταῖς θερμαῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου.

Κόσμου τερπνῶν ἐνδοξοὶ, ὑπερφρονήσαντες, καὶ προφρόνως, ὑπεραγαπήσαντες, τῶν ἐφετῶν Βίκτωρ καὶ Μηνᾶ, σὺν τῷ Βικεντίῳ, τὸ ὄντως μόνον ἀκρότατον, ἠθλήσατε γενναίως, καὶ στεφθέντες ἀξίως, καὶ ἡμῖν ἐξαίτεσθε τὴν ἄφεσιν.

Λύσιν θεινῶν νέμετε, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, τοῖς ἐν πίστει, νῦν ὑμῖν προσφεύγουσι, Βίκτωρ σοφέ, μετὰ τοῦ Μηνᾶ, καὶ τοῦ Βικεντίου, καὶ πάσης ἄλλης κακώσεως, λύτροῦσθε ἱκεσίαις, ταῖς ὑμῶν ἀθλοφόροι, πρὸς Χριστὸν ὃν στεργῶς ἐκηρύξατε.

Ⓜεσοτοκίον.

Μόνη ἐν σοὶ Ἀχραινε, πάσας ἀνέθηκα, τὰς ἐλπίδας, τὰς τῆς σωτηρίας μου, Μῆτερ Θεοῦ, μετὰ τῶν τριῶν, θείων ἀθλοφόρων, μὴ παύσῃ καθικετεύουσα, ὃν ἔτεκες ἀφράδως, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ἐλεῆσαί με τὸν πολλὰ πταίσαντα.

Καταδασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὡδὴ, ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Στενούμενος θλίψεσι, καὶ πάθεσι χρωγνύμενος, σὲ τῶν οὐρανῶν τὴν πλατυτέραν, καθικατεύω **Μ**ήτηρ τοῦ ζῶντος **Θ**εοῦ, πλάιτος εἰρηναίας μοι ζωῆς, ὕψος ἀπαθείας τε, ταῖς πρεσβείαις σου βράβευσον.

Νοός μου θεραπεύσον, τὰς ἐκτροπὰς **Π**αναμίωμε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς ραθυμίας σκότος ἀπέλασον· ὅπως ἐν αἰνέσει σὲ ὕμνω, τὴν ἀειμμακάριστον, **Θ**εοτόκε πανύμνητε.

Πρὸς σέ μου τὴν ἅπασαν, ἐλπίδα **Κ**όρη τίθημι, πρὸς τοὺς εἰκτιρμούς σου καταφεύγω, βλάβης δαιμόνων δείξον ἀμέτοχον, τὴν καταπτωθεῖσάν μου ψυχὴν, καὶ ἐξασθενήσασαν, ἠθονῶν ἐπικλύσεις.

Ισχὺς τε καὶ στήριγμα, τῆς ἀσθενοῦς καρδίας μου, σὺ εἶ **Ἀ**πειρόγαμε **Π**αρθένε, ἄρηκτον τεῖχος ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ, σώζουσα δεινῶν τὰς προσβολὰς, τρέπουσα τὰς φάλαγγας, τοῦ δεινοῦ παλεμήτερος.

Τῶν ἁγίων. Ἴνα τί με ἀπόσω;

Νῦν **Θ**εοῦ καθαρῶντες, πρόσσωπον ἀπὸ πρόσωπον, οὐκ ἐν αἰνίγματι, ὦ **Μ**ηναῖ καὶ

24

Βίκτωρ, καὶ **Βικέντιε** μεγαλομάρτυρες, ὑπὲρ τῶν τιμούντων, ὑμᾶς μὴ παύσησθε πρεσβεύειν, τοῦ ρυσθῆναι πυρὸς τῆς κολάσεως.

Ἐκωθέντα Θεοῦ με, φαύλων διὰ πράξεων, καὶ μακρυμμένον με, εἰκειῶσαι σπεῦσον, ἢ τριάς τῶν μαρτύρων ἢ ἑνδοξος, ᾧ **Μηνᾶ** καὶ **Βίκτωρ**, σὺν **Βικεντίῳ** δυσωποῦσα, τῶν πταισμάτων εὐρύσθαι τὴν ἄφρασιν.

Ὀλικῶς μακρυθέντα, τοῦ Θεοῦ με **Μάρτυρες**, βίου φαυλότητι, ᾧ **Μηνᾶ** καὶ **Βίκτωρ** καὶ **Βικέντιε** ἐπαναγάγετε, ᾧ τριάς μαρτύρων, ἐκδυσωπεῖτε τὸν Σωτῆρα, ἐπταισμένων λύσει δωρήσεται.

Ἐπισημασθέντα Θεοτοκίον.

Ποίαν σοι προσκομίσω, ἕμναδιάν Δέσποινα, ἐγὼ ὁ ἄμουσος, καὶ ρερυπαμένος, ἀθεμίτως ἐν ἔργοις Πανάσπιλε· ἀλλὰ σπεῦσον ρῦσαι, τῶν αἰωνίων με βασάνων, δυσωποῦσα τοῦ **Κτίστην** ὄν **Ἐτεκες**.

Καταθασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ, 5. Τὴν θείαν ταύτην.

Υμνοῦσι τάξεις Ἀγγέλων σε, δοξάζει καὶ βραβεία ταῖς συστήματα, Θεογεννήτρια, ὡς ἀφανίσασαν δαίμονας, καὶ σωτηρίαν κόσμῳ παντὶ βραβεύσασαν.

Η μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῶν
κινδυνεύουσι, καὶ χεῖρα ὄρεξον, καὶ πρὸς
λιμένα ἐμβίβασον, τῆς σωτηρίας Κόρη Θεο-
χαρίτατε.

Δεινῶν παντοίων τοὺς δούλους σου, ἐξάρ-
πασον Παρθένε Θεόνυμφε, τοὺς προσφυ-
γόντας σοι, ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν ἄμαχον, καὶ
τῆς φρικτῆς μελλούσης ρύσαι κολάσεως.

Εν σοὶ Παρθένε καυχώμεθα, ἐν σοὶ τῶν δυσ-
χερῶν ἐκλυτρούμεθα, τῇ πεποιθήσει σου,
ἐπιδρομὰς οὐ πτοούμεθα, τῶν δυσμενῶν βαρ-
βάρων οἱ ἀνυμνοῦντές σε.

Τῶν ἁγίων. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρυσθείην τῶν φοβερῶν, ἀποκειμένον τοῖς
πταίοις, βασάνων σεπτῆ τριῶς, Μαρ-
τύρων καὶ τύχοιμι, τῆς Θείας ἐλλάμψε-
ως, ταῖς ὑμῶν πρεσβείαις, διὰ ἔλεος ἀμε-
τητον.

Σωτήρας καὶ ὁδηγούς, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐ-
ξόδου μου, γενέσθαι ἐκδυσωπῶ, ὑμᾶς θεῖ-
οι Μάρτυρες, θερμῶς ἱκετεύοντι, καὶ ἐλπί-
δας πάσας, ἐφ' ὑμῖν ἀναθεμένῳ μοι.

Τέτρομαι βέλει δεινῷ, τοῦ ψυχολέτηρος
δράκοντος, φαρμάκοις τῶν πρεσβείων, ὑ-
μῶν ἐξιάσασθαι, χειρῶν ἐξελοῦντές με, τοῦ

26

του ἄθλοφόροι, νῦν ὑμᾶς ἐπικαλούμενον.

Θεοτοκίον.

Υμνήσαι τὰ θαυμαστά, σοῦ μεγαλεῖα
πανύμνητε, οὐδεὶς ἰσχύσει βροτῶν,
ἀλλ' οὐδέ οὐράνιος· διό πίστει κράζω σοι,

Θεοτόκε χαῖρε, ἣ ἐλπίς τῆς σωτηρίας μου.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνησ' σήμερον.

Πορτὴ πανεύσημος, τῶν Ἀθλοφόρων,
Βικεντίου Βίκτωρος, Μηνᾶ τε λάμπουσα
βοᾶν· Μάρτυρες θεῖοι πανεύφημοι,
ὑμᾶς ὑμνοῦντας, φρουρεῖτε ἐκάστοτε.

Ὁ Οἶκος.

Τῶ πάντων πρῦτανι Θεῶ καὶ Βασιλεῖ
τῶν ὅλων, δεῖ προσπίπτω ἐκζητῶν
δωρήσασθαί μοι λόγον, τοὺς ἐνδόξους
αἰνέσαι ἀθλητᾶς, Μηνᾶν τε καὶ Βίκτωρα
σὺν τῷ Βικεντίῳ, οὓς αὐτὸς λαμπρῶς ἐν οὐ-
ρανῷ ἐδόξασε καὶ ἐν γῆ, χάρισιν αὐτοὺς καθ-
ωραίσας ἐνθεοῖς· οὓς ἅπαντες ἐν τῷ σεπτῷ
αὐτῶν ὑμνολογοῦντες τεμένει, κράζαμεν εὐσε-
βοφρόνως· ὑμᾶς ὑμνοῦντας, φρουρεῖτε ἐκά-
στοτε.

Συναξάριον.

Τῇ **ΙΑ'** τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν ἁγί-
ων ἐνδόξων Μεγαλομαρτύρων Μηνᾶ, Βίκτω-

ρος καὶ Βικεντίου.

Στίχοι.

Αἴγυπτος ὄντως εἰ τέκη, τίκτει μέγα.
 Τμηθεὶς ἀληθὲς τοῦτο Μηνᾶς δεικνύει.
 Μηνᾶς ἐνδεκάτη ἔπλη ξίφος γηθόσυνος κῆρ.
 Οὐ δειλιῶν ἦν οὐδὲ Βίκτωρ πρὸς ξίφος,
 Πᾶσαν μακρὰν που καρδίας θείας δειλίαν.
 Βληθεὶς ὁ Βικέντιος ἐν φρουρᾷ φέρει,
 Δυθεὶς δὲ φρουρᾶς σαρκικῆς ἀνω τρέχει.
 Ἐνδεκάτη φαέθων ἴδε τρεῖς ἀνέρας ἀθλέον-
 τας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς
 ἡμῶν Θεοδώρου, Ἡγουμένου τῶν Στουδίου.

Στίχ. Πολλὰς ἀμοιβὰς, Θεόδωρε τριστάκταρ,
 εε Βίου μεταστάς, ὡς βίους εὐπροσδόκα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυ-
 ρος Στεφανίδος.

Στίχ. Δένδροις Στεφανίς προσδεθεῖσα φοινίκων,
 εε Τῶν μαρτύρων ἠνθήσεν ὡς φοῖνιξ μέσον.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
 σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ, ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Πρόστασιαν σε, καὶ τεῖχος καὶ ἀντίληψιν,
 καταπλουτήσαντες, Θεογεννητορᾶ Ἀγνή,
 οἱ δούλοι σου πάντοτε, πίστει βοῶμέν σοι χαῖ-

28

ρε γέφυρα, ἢ πρὸς Θεὸν μεταίγουσα, τοὺς ἐκ γῆς εὐλογημένη.

Αναλλοιώτου, τεκοῦσα μόνη Κύριον, ἴσο-
χαρίτωτε, τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ Ἄγνη ἀλλοιω-
σαί μου, τὸν νοῦν ἱκέτευε, πρὸς τὰ κρείττονα
δεινῶς περιτρεπόμενον, ταῖς τοῦ βίου ἀσχολί-
αις.

Πᾶσι πρόξενος, ἀνθρώποις ἐναπέρφηναις, ἴει-
αις λυτρώσεως, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ παντός,
τεκοῦσα Παναμίαιε, ᾧ πάντες ψάλλομεν ὑ-
περύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς
εὐλογητός εἶ.

Η Βασίλισσα, Παρθένος ἢ κυήσασα, τὸν
Βασιλέα Χριστὸν, ἐκτεφρον σῶσόν με
νῦν, κλονούμενον παθεῖν, πίστει στερέωσον,
καὶ ὁδήγησον, πρὸς σατηρίας τρίβον με, τῶν
πιστῶν ἢ σατηρία.

Τῶν ἁγίων. Παιῖδες Ἑβραίων.

Φύλος τὸν βίον διανύσας, καὶ ὑποδι-
κος γέννης ταῖς πρεσβείαις, ὑμῶν σω-
θείην ἀλλοφάροι, Μηναὶ καὶ Βέκτωρ εὐδοξοί,
σὺν τῷ θεῷ Βεκεντίῳ.

Χαίροις τριάς ἢ τῶν Μαρτύρων, Μηναὶ
Βέκτωρ καὶ θεῷ Βεκεντίῳ, ταῖς
πρεσβείαις ὑμῶν ρυσθείην τῶν βασιάνων, ᾧ

ὑπὸ δίκην γέγονα, ἁμαρτήσας ὑπὲρ πάντας.

Ψάμμον θαλάσσης ὑπερέβη, ἢ πληθὺς τῶν
ἔμοι φαύλων πεπραγμένων, καὶ εἰς πύραψε-
λεύσομαι τὸ τῆς γενένης, ὑμῶν πρεσβείαις **Μάρ-**
τυρες, λυτρωθεῖην ὁ παντλήμων.

Θεστοκίον.

Ω⁵ ὑπερύμνητε Παρθένε, τὸ ἀγλαΐσμα μη-
τέρων καὶ παρθένων, παρθενίας ἐμὲ ἀθλί-
ως ἐμπεσόντα, ρῦσαι πυρός κολάσεως, τῇ ἀμα-
χῶ σου πρεσβεία.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ωδὴ, ἢ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Στόματι καὶ γνώμῃ **Θ**εστοκέ, φρονοῦντες
ὁμολογοῦμέν σε Παναμάωμε: τέτοκός γάρ
Πάναγνε, σάρκα περιθέμενον, τὸν **Π**οιητὴν
καὶ **Κ**ύριον, καὶ **Β**ασιλέα **Χ**ριστῶν, διό σε
τὴν **Π**αρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωράβης Ἀγγέλων ὑπερτέρα, **Θ**εὸν ἀπορ-
ρήτως σαματώσασα, τοῦτον δὲν ἐκέ-
τευε, **Δ**εσποινα. Παναμάωμε, τῶν σαρκικῶν
ἀνώτερον, παθῶν γενέσθαι με, ναὸς ἐν ὑψη-
λῇ ταπεινώσει, ἀνυμνολογοῦντα τῆσὴν με-
γίστην χάριν.

Πολλαῖς προσβολαῖς ἁμαρτημάτων, κλο.

30

νοῦμενοι σοῦ πρὸς τὴν ἀκλόνητον, σκέπην κατα-
φεύγομεν· στήριξον τοὺς δούλους σου, κατὰ πα-
θεῖν ἐνίσχυσον, καὶ ἐκ σεισμοῦ καὶ λιμοῦ, ἔ-
θλων ἐπιδρομῆς τε Παρθένε, ρῦσαί σου τὴν
πάλιν ὡς σοὶ ἀνακειμένην.

Εφερὲς τὸ πῦρ ὡσπερ ἡ βάτος, ἐν μήτρα
ἀφλέκτως τῆς θεότητος, λύουσα Πανα-
μῶμε, Εὐχὰς τὴν ἀπότισιν, καὶ ὀφειλὴν Πανύ-
μνητε, τῷ θεῷ τόκῳ σου· διό σε τὴν Παρθένον
ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς
αἰῶνας.

Τῶν ἁγίων. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

Μὴ παρόλης οἰκτρὰν νῦν ἔκείσιν, ὧ τριάς
Μαρτύρων, Βικέντιε καὶ Βίκτωρ, σὺν
Μηνᾷ Ἰσαύστως ἐξαιτούμενοι, παρὰ τῆς ἁ-
κτίστου Τριάδος, σὺ ἔκείτη συγχάρησαι πται-
σμάτων.

Τὴν τυράννων ὄφρυν καταβαλλόντες, ὧ
Μηνᾷ καὶ Βίκτωρ, σὺν θεῷ Βικεντίῳ,
καὶ τὴν Χριστοῦ πίστιν ὑψώσαντες, κείμενον
ἐν βόθρῳ τῷ τῆς ἁμαρτίας, ἐγείρατε ἐν τά-
χει.

Ρυπαθεῖς ἐν πολλαῖς ταῖς πλημμελείαις,
καὶ γυμνὸς καλῶν ἔργων, καὶ ἀπεγνωσμέ-
νος, σοὶ ὧ τριάς Μαρτύρων τίθημι, τὰς ἐμαῖς

ἐλπίδας, σπεῦσον ἐξελοῦ με, δεινῶν ἀποκειμέ-
νων. 31
Θεοτοκίον.

Ο τὰ πάντα δημιουργήσας Δόξα, ἐξ αἱμά-
των σαρκῶν, σὺν λαμβάνει Κόρη, καὶ ὁ
πνοὴν ἐκτρέφων πάσαι, ἐκτρέφεται ἐκ μαζῶν
σου, ὡ τῶν παραδόξων, ἐν σοὶ γεγεννημένων.
Καταθασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡδὴ, θ'. Ἄπας γηγενής.

Νέχρασον ἡμῶν, σαρκὸς τὰ φρονήματα, ὕδα
κυήτορ Ἄγνη, στήσον τῶν παθῶν ἡμῶν,
τὴν καταγίδα παῦσον τὸν κλύδωνα, καὶ λο-
γισμοῖς ὀχύρασον, ἐνθέεις Ἄχραντε, τὰς καρδί-
ας πίστει τῶν τιμώντων σε, προστασία ἡμῶν ἀ-
καταίαχυντε.

Σῶσόν με Ἄγνη, Σωτήρα κυήσασα, καὶ
πανοικτίρμονα· οἴκτειρον τὸν δαῦλόν σου,
πρὸς μετάνοίας ὁδοῦς κατεύθυνον, τοῦ πονηροῦ
τὰ σκαίνδαλα, ἐκ μέσου ποίησον· τῆς αὐτοῦ
με λύτρωσαι ἐνεῶρας τε, Θεοτόκε πιστῶν ἢ
βοήθεια.

Φώτισον Ἄγνη, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα,
φῶς ἢ κυήσασα· μὴ καταλαβέτω με, τῆς
ἁμαρτίας σκότος βαθύτατον· μηδὲ βυθίος κα-
λύψῃ με τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλ' αὐτὴ με
σῶσον καὶ κυβέρνησον, πρὸς λιμένα τοῦ θεί-

32

ου θελήματα.

Υμνους εὐτελείς, δεήσεις τε πρόσδεξαι, τὰς
ἡμῶν Δέσποινα, λύσον συμφορῶν πικρῶν,
ἡμῖν τὸ νέφος, κοινῶν ἰδίων τε, τῆς Ἐκκλη-
σίας κοίμησον, Ἀγνή τὸν κλύθωνα· τῶν βαρ-
βάρων, σκόρπισον τὰς φάλαγγας, καὶ μελλού-
σης καλῶσεως λύτρωσαι.

Τῶν ἁγίων. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Φωτὸς τοῦ ἀνεσπέρου συγκοινωνόν, καὶ τρυ-
φῆς τῆς ἀλήκειου με ποιήσον, σεπτῇ τριάδι,
Βίκτωρ καὶ Βικέντιε σὺν Μηνᾷ, ταῖς πρὸς
Θεὸν πρεσβείαις σου, τὸν ἡμαυρωμένον καὶ
τληπαθῆ, ἐξ ἔργων οὐδὲ μίαν, ἐλπίδα κεκτη-
μένον, καὶ σοῦ τὴν μνήμην ὕμνοις στέφοντα.

Απάντων ταῖς κακίας ὁ ὑπερβῶς, τῶν τῆς
γῆς κατοικούντων τὰ κλήματα, καὶ τὸν
Θεόν, παροργίσας Μάρτυς σοφῆ Μηνᾷ, σὺν
Βικεντίῳ Βίκτωρ τε, ταῖς ὑμῶν πρεσβείαις
προσφύγω νῦν, εἰς τέλος ἀπολέσθαι μὴ ὑπερί-
δῆτέ με, ἀλλὰ πυρὸς γέννησις ρύσασθαι.

Ναὸν τῷ θειμαμένῳ ἡμῖν σεπτόν, καὶ τὴν
μνήμην τελούντι Βικέντιε, τὴν ἱεράν Βί-
κτωρ καὶ Μηνᾷ τε θεία τριάδι, τῶν ἀθλο-
φόρων νέμετε, ἄφσειν πταισμάτων παρὰ Θεῶ,
ὑμῶν ταῖς ἰκεσίαις, καὶ μεθεξὶν τῆς ἀνω, φω.

τοφανεΐας καὶ λαμπρότητος.

Θεοδοκίου.

Σοὶ μόνῃ ταῖς ἐλπίδας ἀκατεθείς, τῆς ἐμῆς
σωτηρίας Παναάχραντε, ὁ ἐναγῆς, μὴ
κατασχυβεΐην Μήτηρ Θεοῦ, μήποτε γελασά-
τωσαν, οἱ μεγαλαυχούντες νῦν ἐπ' ἐμέ, ἀλλὰ
ρυσθείην πάντων, δαιμόν σῆ μεσιτεΐα, καὶ τοῦ
πυρός τοῦ αἰωνίζοντος.

Καταθασία. Ἄπας γηγενῆς.

Ἐξαποστολαρίον.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν μέγιστον ἐν Μάρτυσι, Μηνῶν
τὸν θεῖον ἄσματος, καὶ Βίκτορα
τὸν γενναῖον, σὺν τῷ σοφῷ Βικεντίῳ,
τοὺς τρεῖς μεγαλομάρτυρας, πιστῶς ἀνευφη-
μήσαμεν, τούτων τὴν μνήμην σήμερον, τελούν-
τες ὡς τὸν Σατῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπούν-
των. Θεοδοκίου, Ὁμοίου.

Μαρθένε παναμάμητε, πιστῶν τὸ
καταφύγιον, ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου,
ἡ ἀληθῆς Θεοτόκος, πιστῆς ἡ
ἐπουράνιος, οὐρανὸς ὁ ὑπέρφαντος, Παραδεί-
σος ὁ ἐμφυχος, ἡ Μήτηρ τοῦ Βασιλέως,
ὀκτεΐρησον σοὺς ὀκέτας.

36

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱσῶμεν σίχους δ'· καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια, Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

εὐτε συνδράμωμεν πίστει, ὦ φιλομάρ-
τυρες, ἐν τῇ εὐσήμεν πόθῳ, καὶ λαμ-
πρῶ πανηγύρει, Μηνᾶ τε Βικεντί-
ου καὶ Βίκτωρος νῦν, εὐφημοῦντες βοήσω-
μεν· τοὺς τῆν ὑμῶν μνήμην τελούντας χαρ-
μονικῶς, σώσατε ταῖς πρεσβείαις ὑμῶν.

νευφημείσθωσαν ὕμνοις, οἱ θεῖοι
μάρτυρες, Μηνᾶς καὶ θεῖος Βί-
κτωρ, καὶ Βικέντιος ἅμα, οὗτοι
γὰρ ἀνδρείως τὰς τῶν ἐχθρῶν, παρατάξεις
ἐνώκησαν, καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξαντο ἐκ
χειρὸς, τοῦ Δεσπότης οἱ τρισόλθιοι.

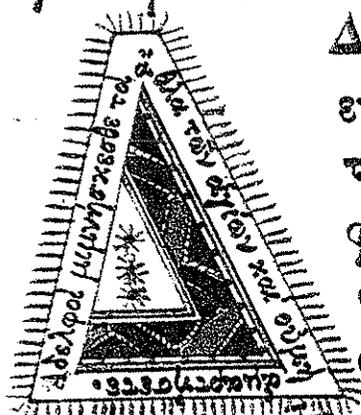

αθάπτερ ξύλον θειχθέντες, πεφυτευ-
μένοι σοφοί, παρα' τὰς διεξόδους ψαλ-
μικῶς τῶν ὑδαίων, Βικέντιε καὶ
Βίκτωρ σὺν τῷ Μηνᾶ, τοῖς ἐτησίως παρέ-
χετε, ἐπιτελοῦσι μνήμην ὑμῶν τῆν σεπτῆν,
χάριν ἔλεος καὶ λύσιν δεικνῶν.

αἷς τῶν θαυμάτων ἀκτίσει, περιου-
γάζετε, τῆν οἰκουμένην πᾶσαν, ἁ-
λοφόροι Κυρίου, Μηνᾶ Βίκτωρ Βι-
κέντιε ἱεροί, τὰς ἰάσεις παρέχοντες, τοῖς με-

τα πόθου καὶ πίστεως τῆν ὑμῶν, θεῖαν μνή-
μην εὐορτάζουσιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. αΐ.

εὔτε φιλομάρτυρες πάντες, ἐν
τῇ μνήμῃ τῶν ἐνδόξων Ἀθλο-
φόρων, χαρμονικῶς πανηγυρί-
σωμεν, καὶ τὴν σεπτὴν αὐτῶν
ἀθλήσιν, ἐν ὕμνοις ὡς ἀνθε-
σι μαρτυρικοῖς καταστήσωμεν. δεῦτε ἀρυσά-
μεθα χάριν καὶ ἔλεος, οἱ ἀσπαζόμενοι μετ'
εὐλαβείας τὰς θείας αὐτῶν εἰκόνας, καὶ
προσκυνοῦντες τὰ ἱερά αὐτῶν λείψανα· πη-
ροῖς γὰρ ἀνάβλεψιν, χυλοῖς δὲ εὐδρομίαν, καὶ
παρειμένοις εὐτονίαν χαρίζουσι· πυρέσσου-
σιν εὐρωστίαν, καὶ τοῖς ἀθυμοῦσιν, εὐθυμί-
αν ἐπιδαψιλεύουσι· πρὸς αὐτοὺς οὖν βοή-
σωμεν· Τριάδος ἰσαριθμοί, καὶ ἀθληταὶ γεν-
ναϊότατοι, Μηνᾶ τε καὶ Βίκτωρ σὺν Βι-
κεντίῳ, ὡς ἔχοντες παρρησίαν πρὸς Χριστὸν
τὸν Θεόν, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπερ' εἰρή-
νης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡ-
μῶν. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Κπέλαμφεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ
εὐορτὴ πανσεβάσμιος· σήμερον γὰρ
ἢ πρὸ τόκου Παρθένης, καὶ μετὰ

36

τόκον Παρθένος μείνασα, ἐν Ναῶ ἁγία προσά-
 γεται· καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς, ὁ γε-
 νέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γηθσύνας·
 Ἐγγικεν ἡ προσδοκία τῶν ἠλιθομένων, ἐν
 Ναῶ ἁγία ὡς ἁγία, ἀφιερωθῆναι εἰς κατοίη-
 σεν τοῦ Παντάνακτος. Εὐφραίνεσθε Ἰωα-
 κείμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶ-
 σθε, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζου-
 σαν δάμαλιν, τὴν ἀμοιβὴν Δέσποιναν. Μη-
 τῆρες συγχαίρητε, παρθένοι σκιρτήσατε, καὶ
 στείραι συγχορεύσατε· ὅτι ἠνέφξεν ἡμῖν τὴν
 οὐρανῶν βασιλείαν, ἡ ἀρροισθεῖσα Παντά-
 νασσα. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.
 Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Δειτουργίαν τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ
 τοῦ Κανόνος τῶν ἁγίων ἡ γ'. Ὡδή, καὶ ἡ ε'.
 Απόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, ζήτηι τοῦ ἁγί-
 ου Γεωργίου.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τὸ πρωτότυπον χειρόγραφον τῆς Ἱερᾶς ταύτης Ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων φυλάσσεται
εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Χίου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΑ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΗΜΩΝ ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΚΑΙ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν. Δόξα. Ἦχος λ̣ ε̣. Πα. π̣

(Δ) (Π) (ὑπό ἄθων. καραμάνη)

Π α λιν η μιν η ε τη σι

(Μ) (Κ) (Δ)

ο σς μνη μη των του κο σμου φω στη ρω ων α

(Κ) (Δ)

νε τε: λε ρ Μη να

(Ζ) (Π) (Ν) (Π)

τε Βι κτω ρος ηη και Βι κεν τι

(Μ) (Π) (Δ) (Μ)

ου π τω ων πι στων τας καρ δι

(Δ) (Μ) (Δ) (Π)

ας φω τι ζου σα ἡ της υ

(Ν) (Π)

πι ερ Χρι στου δι α Στα αυ ρου αυ τω ων α

(Κ)

γω νι σμα σι π δι ο των εν

δο ξη και τι μη στε φα νω σαν

(Π) (Μ) (Κ)

τα α αυ τοι

οὐκ Χριστὸν τὸν Θεοῦ

ἡ γὰρ τὸν Θεοῦ

ὃν ἡ μὴ ἐν ἡμῶν ἐστὶν

με ἐν

Ἀπολυτίκιον Ἁγίου Μηνᾶ, Βιευρωσὸς καὶ Βιευέντιος

ᾠδὸς ἀπὸ τοῦ (Δ. Ζαννίκου)

Τους τρεῖς ἐν ὁμοῦς ἁστέρας τῆς τριθέου Θεοῦ

τῆς ὁμοῦς τῆς ἑκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς

εἰς ἁπλοῦς καὶ τῶν θεῶν ἡμῶν ἐκταῦς ἐκταῦς

πρὸς τὸν Χριστὸν ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς

νῦν παρὰ τῆς ἀστέρας ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς

ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς

τὸν ἀπὸ τῆς ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς

ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς ἐκταῦς

Ἐξέρον Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων

Ἦχος Δε (Δ. Ζαννίκου)

ρε σα ριδ̄ κον φα λαχ̄ γα των α θλο φο ρων χρι στα
 υ κνη σω κεν α στα εν εν φι λε ορ τοι ος πι
 στοι Μη ναν τον α οι δε κον θε υτω ρα τον δεν
 ναι ον και θε υεν τι ω θει ον ηλα νην τιν των ελ
 σω λων κα ταρ χη σον τας πι σελ αυ των τας λ
 ηε ος χρι στα ο θε ος σω σον τας ψυ χας η κων

Δόξα τῶν Ἁγίων

τῶν Ἁγίων Βενετῶρων

< ὑπό Ἄντων. Μαννάρα >

Ἦχος π̄ του Α' ἡ πα

ε ευ τε ε πι λ στοι
 οι οι συν ελ θε ον τες προ
 ο θυ υ υ υ υ μως ευ τω πω
 σε πτω τε με ε ε ε ρει ει των
 θει ει ω ω ω μα αρ τυ υ υ ρων

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐδοκία Θεοῦ πραγματοποιουμένης ἤδη τῆς ἀπὸ ἐτῶν ἐπιδιώξεως ἡμῶν, ὅπως ἐκτυπώσωμεν τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τῶν Πολιούχων τῆς Χίου, Ἁγ. Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, ἐπ' ὀνόματι τῶν ὁποίων τιμᾶται ὁ Ἱ. Μητροπολιτικὸς Ναός, ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς διάσωσιν τῆς χειρογράφου ταύτης Ἀκολουθίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς εὐρύτεραν γνῶσιν αὐτῆς καὶ ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν πιστῶν, θεωροῦμεν ἐπιβεβλημένην τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας ἡμῶν εἰς τοὺς συμβαλόντας εἰς τὴν ἔκδοσιν ταύτην καὶ εἰδικώτερον:

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἴνουσσῶν
κ. κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ

Πρὸς τὸν Αἰδεσιμολογιώτατον Πρωτοπρ. Δημήτριον Γεόμελον, Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπον.

Πρὸς τὸν Αἰδεσιμολογιώτατον Πρωτοπρ. Γεώργιον Λιαδὴν, Θεολόγον - Καθηγητὴν.

Πρὸς τὰ Μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀγαπητοὺς συνεργάτας μου:

κ. Γεώργιον Γάγκαν

κ. Γεώργιον Μαθιούδην

κ. Ἀριστ. Τσικνὴν

κ. Χρῆσ. Παυλὴν

Πρὸς τὸν κ. Κων/νον Καλαμπόκαν, Πρωτοψάλτην τοῦ Ἱ. ἡμῶν Ναοῦ καὶ Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Ἱεροσαλτῶν Χίου «Ρωμανὸς ὁ Μελωδός» καὶ, τέλος, πρὸς τὸν κ. Δημήτριον Ζαννίκον, Διπλωμ. Ἐθν. Ὁδείου Ἀθηνῶν.

Ὁ Προϊστάμενος
τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Χίου
Πρωτοπρεσβύτερος ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΑΝΩΛΗΣ

